

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Aylık Siyasi Gençlik Dergisi * Sayı 173 * Ocak 2013 * Fiyatı: 2 TL * ISSN: 1302-7506

Öğrenci gençlik hareketini yükseltelim.

Devrimcileştirelim!

www.partizanarsiv.net

İÇİNDEKİLER

İsyan	2-3
Özgür Okul	4
Forum	7
Denge Ciwanan	10
Kolektifin Sesi	14-16

Genç Kadın	17-18
Özgür Bir Kadın Komünist (1)	19-20
Hapishaneler; ÖO ve AG Üzerine	21-28
Bellek	31-32

... UMUT YAYIMCILIK'TAN ÇIKAN YAYINLAR ...

Lenin'in İsviçre Günleri Umut Yayıncılık Bürolarında

Umut Yayıncılık; A. Koudriavtsev, L. Mouravieva, İ. Sivolap-Kaftanova tarafından hazırlanan "Lenin'in İsviçre Günleri" adlı kitabın Türkçe çevirisini yayımladı. "Lenin'in İsviçre Günleri"ni Umut Yayıncılık bürolarından ve kitapevlerinden temin edebilirsiniz.

Kaypakkaya'nın "Seçme Yazılar"ı artık Kürtçe!

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın "Seçme Yazıları"nın Kürtçe-Türkçe basımı Umut Yayıncılık bürolarında ve kitapevlerinde...

Faşizme, emperyalizme, feodalizme ve her türden gericiğe karşı
PARTİZAN
Sayı: Aralık 2012/78 Siyasal Dergi Fiyatı: 5 TL ISSN: 1303-0078
Nedenleri ve Sonuçlarıyla Bir Direniş Olanağı
Olarak Politik İktidar Mücadelesinde
Kentsel Dönüşüm Saldırısı

DOSYA KONULARI:

- * Kentsel Dönüşüm Saldırısına Dair...
- * Osmanlı'dan günümüze tarihsel süreçler ile kentler ve kentleşme
- * Dünden bugüne kentler ve dönüşümleri
- * Yan-feodal yapı içerisinde kentsel gelişme: göç ve kayıt dışı/enformel süreçlerden kentsel dönüşüm
- * Kentsel Dönüşüm mü Kentsel rant mı tartışmasında bir devlet işi: TOKİ
- * Kentsel dönüşüm, neo-liberal kuşatma ve semt gençliği
- * İstanbul'un yeni şehirleri kimin olacak; Halkın mı, egemenlerin mi?
- * Türkiye'de Büyük İnşaat Müteahhittinin Doğusunda Cumhuriyetin, Bayındırlık ve Demiryolu Programlarının Etkisi

DOSYA DIŞI:

Polemik: Kemalist ulusalcılığı diriltme ısrarı olarak "vatandaşlık"

**Partizan Dergisinin
Yeni Sayısı
ÇIKTI**

Yaygın
sürelî

Umut Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.

Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.

İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30

Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem İLASLAN

Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok,

No: 366 Topkapı/İstanbul Tel: (0212) 544 66 34

e-posta: umutyayimcilik@ttmail.com

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02

Ankara: Sağlık Mh. Sağlık 1 Sk. Torun Ap. 19/9 Sıhhiye/Çankaya
Tel: 0 312 433 10 23

İzmir: 1362 Sk. No: 18 Altan İşh. Kat: 5/509 Çankaya/Konak, Tel: (0232) 445 16 15

Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18

Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel,
Tel: (0224) 224 09 98

Mersin: Çankaya Mh. 4716 Sk. Güneş Çarşısı No: 30 Kat: 2 Akdeniz
Tel: (0324) 232 10 60

Dersim: Moğultay Mh. Sanat Sk. Arıkanlar İşhanı Kat: 3 No: 203
Tel: (0428) 212 27 50

Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 85 01
Faks: 0049 203 40 69 16

İLETİŞİM: yenidemokratgenclik@gmail.com

Kitle hareketini yükseltelim, devrimcileştirelim!

Buradaki temel görevimiz, kitle hareketini devrimcileştirmektir. Baskının olduğu yerde hoşnutsuzluk, harekete geçme arzusu da vardır. Bu dönem dönem kendisini açığa vurduğu gibi dönem dönem gizler. Bunun için de görünenle yetinmeyerek, kitle hareketlerinin doğasını kavramak, buradan görevler çıkarmamız gerekir.

Geçtiğimiz ay, ülke gündeminin en önemli maddelerinden birisi de ODTÜ’de gerçekleşen polis saldırganlığı sonrası yaşanan gelişmeler oldu. Öğrenci hareketinin bu yıla kadar genel bir gerileme yaşamaması, okullar açılırken, yeniden ivmeleneceği, birçok kesim tarafından öngörülemiyordu. Burjuva-feodal medyadaki liberal-demokrat kalemler tarafından ODTÜ öğrencilerinin kitleliliği şaşırtıcı bulunurken, diğer üniversitelerin de “fokurdaması” yine aynı kesim tarafından sürpriz olarak ifade ediliyordu. Elbette ki gelişmeler ne şaşırtıcı ne de beklenmedik bir durumdu.

Devletin “ileri demokrasi” söylemleri amacını gizleyen, kitleleri manipüle etmeye yarayan bir araçtı. Türk komprador burjuvazisinin tarih sahnesine çıkışı aynı zamanda emperyalizme “yamanmanın” gerçekleştiği, yaşam bulduğu andır. İlk günden bugüne emperyalistlerle kurulan ilişkiler Türk egemenlerinin her daim zayıf kalmasına yol açmış, hakim sınıflardaki bu zayıflık, halk kitlelerini kurulu düzenin içinde tutabilmek için sürekli şiddete ihtiyaç duymuştur. Bütün tarihi zorbalık üzerine kurulu Türk egemenleri, emperyalistlere bağlılığın sonucu olarak sürekli iktisadi ve sosyal krizler içerisinde çırpınıp durmuştur. 2001 kriziyle birlikte hakim burjuva-feodal partiler kitleler nezdinde itibarsızlaştırlarken, bir yandan yeni figürlere ihtiyaç duyarken, aynı zamanda tek parti hükümetine de gereksinim hissediyorlardı.

2002 seçimleriyle birlikte işin yönetsel ayağında kendini sağlama alan egemenler, uzun zamandır büyük ve güçlü adımlar atmakta zorlandığı neo-liberal politikalara yeniden hız verdiler. Bu sürecin halk kitlelerine yansımaları, büyük mücadeleler sonucunda kazanılmış birçok hakkın gasp edilmesi olarak yaşam buluyordu. Bu dönem aynı zamanda ABD emperyalizminin Büyük Ortadoğu Projesi (BOP) kapsamında Türkiye’nin model ülke olarak öne çıkartıldığı bir süreçti. Türkiye’den beklentilerin büyük olması, daha ilk adımda ABD açısından hayal kırıklığına yol açtı. 1 Mart tezkeresinde “askerin” rolünü oynayamaması, AKP’nin “çömezliğiyle” birleşen bir yol kazasına yol açması, dahası ABD’nin yeni süreçteki politikalarına uyum sağlayamayacak askeri yapının varlığı, ülkeyi yeniden dizayn etmeyi doğuruyordu. İşte bu yeniden dizaynın en önemli

söylemi, **demokratikleşme** ve **normalleşme** olarak karşımıza çıktı.

Ancak bu söylemin, egemenler açısından tehlikeleri de vardı. Her şeyden önce, sistemin en ufak parçası bile demokratik tutum ve davranışlardan fersah fersah uzaktı. Doğalığında bu söyleminin etkisi, Kürt Hareketi’nin silahlı güçlerini sınır dışına çektiği, muhalif örgütlenmelerin zayıf kaldığı şartlarda, görece sürdürülebilir bir söylemdi. Ancak Kürt ulusal sorununun ülkenin gündeminin ilk sırasına oturduğu, Kürt halkının eylemselliğinin arttığı, ekonomik krizin iyiden iyiye hissedildiği şartlarda bu söylemin etkili sonuçlar üretmesi mümkün değildi. Faşizmin, kendisini demokrasi gibi göstermeye çalıştığı bu sürecin uzun ömürlü olması pek de mümkün değildi.

Zaten mümkün de olmadı. Egemenler, faşizmi eski uygulamalarıyla sürdüremeyeceğinin farkındaydılar, önceden faaili meçhullerle, işkencelerle yaptığı uygulamaları, bu sefer toplu tutuklamalarla gerçekleştirmeye çalıştılar. Bu sefer de dünya kamuoyuna bir türlü açıklayamadığı siyasi tutsak sayısındaki artış baş ağrıtmaya başladı. Çeşitli yargı paketleriyle bu süreci idare etmeye çalışsalar da tutsak sayısındaki yoğunluk, Türkiye’yi hiç de istemediği bir ligde liderliğe taşımıştı. Dünyanın en fazla siyasi tutsağına sahip ülke, en son Sınır Tanımayan Gazeteciler Örgütü’nün 2012 raporuna göre de en fazla tutsak gazeteciye sahip ülkeler klasmanında da birinciliğe oturuyordu. Öyle ki egemenler, muhalif olan herkesin hapishaneler gerçekliğiyle karşılaştığı bir tablonun mimarisine soyundular.

Her ne kadar bu tablo, egemenler açısından arzu edilmese de kendileri açısından zorunluluğun bir sonucuydu. Bu zorunluluğun farkında olan egemenler, bu sefer de tutuklama tehdidini sürekli diri tutarak, kitle hareketlerini bastırmaya, faşizm içerikli demokrasi anlayışını dayatmaya başladılar.

Liderliğin verdiği hazla, önüne geleni tutuklayan egemenler, saldırının sadece bir biçimini yaşama geçirmediler. Sepetlerinde hayli bol saldırganlık aracı bulunan egemenler sürekli toplumu, gençliği baskı altında tutmaya çalışıyorlar. Örneklerle bu durumu somutlayalım...

Bir okulda öğrencilerine ödev olarak ünlü çocuk romanı “Şeker Portakalı”nı veren bir öğretmene soruşturma açılması

egemenlerin saldırganlığının, tahammülsüzlüğünün bir biçimidir. İşin ilginç noktası soruşturmanın nedeni verilen romanın Türk adet ve geleneklere uymaması. Küçük çocukların farklı kültürlerle tanışmasını, sistemin geleceği açısından ne kadar tehlikeli olduğunun farkında olan egemenler, daha çocuk yaştan faşizmin kültürünü adet ve geleneklerle açıklayarak kendisine uygun bir nesil yetiştirme hedefini güdüyor. Bununla birlikte sistem içerisinde görece ilerici fikirler yeşertmeye çalışanlara karşı da acımasız bir sindirme operasyonları düzenleniyor. Bu tek örnek de değil.

Felsefe dersinde “**çocuklara tevhid inancına aykırı bilgiler vermek ve ateizm gibi konulardan bahsederek çocukların kafasını bulandırmak**”tan soruşturma açılan öğretmen de gündemde yerini almıştı. Bir başka örnek de kendisinin Rum asıllı olduğunu söylediği gerekçe gösterilen (aslında Eğitim-Sen üyesi olmak ve eyleme katılmaktan kaynaklı) öğretmene de açılan soruşturmadır. Akademisyenlerin yazılarının sansürlendiği bir ortamda, egemenler bir yanda her kesimi baskı altına almaya çalışırken, öte taraftan da toplumun bütün kesimlerini mücadele içerisinde ortaklaştırmanın da yollarını dösüyor.

Elbette ODTÜ’deki son gelişmeleri de bu gözle okumak gerekir. Her ne kadar ODTÜ’deki eylemde polis saldırganlığı çarpıcı bir biçimde kendisini gösterse de AKP, geçmişten gelen refleksiyle mazlum rolüne bürünen zalimi oynamaya başladı. Öyle ki demokrasilerde şiddetin yeri olmadığına kadar sürekli kitle hareketlerine bir ayar verme derdi güden AKP nezdinde egemenlerin, kendi çizdikleri sınırların dışında bir demokrasi anlayışlarına tahammülleri yok. Demokrasinin burjuvacasına bile tahammül edemeyen egemenlerin, “**demokrasinin halkçasına**” tahammül etmeleri zaten mümkün değil. Ancak biz yine de kendi demokrasi anlayışımızı yaşama geçirme derdinde olalım.

Öyleyse kendi demokrasi anlayışımız nedir? Bilindiği gibi demokrasi, egemen sınıfın öteki sınıf(lar)ı baskı altında tuttuğu bir yönetim biçimidir. Burjuvazinin egemenliğinde olanı burjuva demokrasisi, diğerlerine sosyalist demokrasi ve halk demokrasisi dendiği biliniyor. Öyleyse halkın demokrasisinin yaşam bulması, bunun önündeki engellerin her birinin bertaraf

edilmesiyle mümkündür. Bu da ezilenler açısından en ufak bir “özgürlük” alanı yaratılmasına yoğun bir saldırıyla karşılık veren egemenlere her türlü araçla direnilmesini meşru kılar. **Egemenlerin şiddetine karşı ezilenlerin şiddetinin her daim meşru bir temeli vardır.** Ezilenlerin şiddetinin meşruluğu olmasının yanında aynı zamanda bir zorunluluktur da. Öyleyse egemenlerin bilhassa şiddet tekeli elinde bulundurmasını göz önünde bulundurarak, kitle hareketlerine şiddetten arındırma ayarı verilmesine karşı dik katli olmak her zaman için gereklidir.

Egemenlerin her türlü araçla kitleleri baskı altında aldığı bir dönemde, her türlü araçla direnişin örgütlenmesi olmazsa olmazdır. Kitle hareketlerini devrimciyeştirmek bizim en önemli görevimizdir. **Elbette bunun için, doğal olarak kitle hareketlerinin içerisinde olmayı tartışmıyoruz. Bununla birlikte devrimciyeştirmekten anladığımız, kitle hareketlerini egemen sistemin “imhasına” kadar götürebilecek bir sürecin adım adım örgütlenmesidir.** Kitlelerin genel anlamda örgütsüz ya da reformist cenahın etkisinde olması, kitle hareketlerinin devrimci sonuçlar doğurmasının önünde engeldir.

Buradaki temel görevimiz, kitle hareketini devrimciyeştirmektir. Baskının olduğu yerde hoşnutsuzluk, harekete geçme arzusu da vardır. Bu dönem dönem kendisini açığa vurduğu gibi dönem dönem gizler. Bunun için de görünenle yetinmeyerek, kitle hareketlerinin doğasını kavramak, buradan görevler çıkar-mamamız gerekir.

Kitlelerin hareketinin devrimci sonuçlar doğurması, kitlelerin bilinç düzeyiyle birebir alakalıdır. Kitlelerin siyasi bilinci ne kadar gelişmişse, egemenler açısından tehlike çanları o kadar kuvvetli çalışır. Bakmayın ODTÜ sonrası bağırıp çağırımlarına. Egemenler, kitlelerin siyasi bilincinin gelişmediği şartlarda, her ne kadar bu tarz hareketlenmelerden rahatsızlık da duysa bu durumun kendilerine zararının sınırlı olacağına farkındalar. Bunun için de bu tarz durumlardan onlar da görevler çıkarıyorlar. İlk iş de kitlelerin bilincini bulanıklaştırmak.

Bizim görevimizi ise kitlelerin siyasi bilincini geliştirmek olarak ifade ettik. Bunun da yolu, şüphesiz pratik ve teorik birçok alanda gelişim sağlamaktır. Egemenlerin ideolojik saldırılarına karşı kitleleri uyarmak, bilinçlendirmenin önemli bir adımıdır. Bunun için de egemenlerin kitlelere yönelik her söylemini gerçeğin çarmıhına gererek, kitlelere sürekli bir şekilde açıklama yapmadan bilinç taşıma işi yetersiz olacaktır. **Egemenlerin kitlelere yönelik her türlü politikasını deşifre etmek, bilinç taşımanın bir başka adımıdır. Ve en önemlisi, kitlelerin sistemdeki her hoşnutsuzluğunu örgütlemek, egemenlerin politikalarına karşı pratik bir hat örmek bilinç taşımanın bir başka yoludur.** Kitlelerin siyasi bilincini geliştirmekten, kitle hareketlerini devrimciyeştirmekten bahsediyorsak, her türlü yolda ustalaşmamız gerekiyor. Bunun da ilk adımı, kendimize her alanda bu misyonu biçmek, buna uygun adımları süreklileştirmektir.

ODTÜ’de yaşananlar üzerine...

**ÖĞRENCİ GENÇLİK NESNE DEĞİL,
ÖZNEDİR!**

ODTÜ’de 19 Aralık’ta Göktürk-2 uydusunun Çin’den uzaya fırlatılması için düzenlenen Başbakan katılımlı töreni protesto eden öğrencilere polis azgınca saldırdı. Onlarca öğrenci yaralandı ve gözaltına alındı. Bu saldırı o denli abartılı ve acımasız oldu ki, ODTÜ rektörü dahi polisi kınamak zorunda kaldı.

Bu kınamanın hemen akabinde Tayyip Erdoğan, adeta bir kayıkçı kavgası başlattı. En demokratik protestolara dahi tahammülsüz olan TC başbakanı, özellikle kendisinin içinde olduğu bir organizasyonun protesto edilmesi durumunda adeta çileden çıkarak bu tahammülsüzlüğünü daha üst boyutlara taşımaktadır. Bu tavrının ekseninde olmayan her yaklaşımı da hedefe koyarak ne denli faşist bir zihniyete sahip olduğunu ispata girişmektedir.

Yaşanan olayların akabinde yürüttüğü polemik bir grup akademik çevreyi öncelikle hedefledi. Protestocu öğrencilerin (onun deyimiyle terör gruplarıyla bağlantılı bir grup marjinal) bu davranışlarında bu akademisyenlerin yetiştirme tarzının belirleyici olduğunu ifade ederek bu akademisyenleri kınadı. Sonra ÖDTÜ rektörünün onun polisini kınamasına karşı öfke ve kinini kustu. Polisinin ne kadar haklı ve meşru davranarak hareket ettiğini savunup rektörün haddini aştığını kamuoyuna anlattı uzun uzun. Terör umacasına sarılarak öğrencileri hedef gösterdi. Zaten bu hedef gösterme, polisin öğrencilere yönelik operasyonu ile karşılığını anında buldu.

Burjuva-feodal basın bu tartışmadan hiç geri durur mu? Bir kısım yazar, ODTÜ geleneğinin ne felaketler ürettiğinden dem vurarak Başbakanın faşist yaklaşımına “entellektüel” destek üretirken, bir kısım yazar da öğrenci muhalefetine kendi daralan alanlarının genişlemesi için emniyet sübabı olduğunun bilinciyle “şiddet” kullanmamak kaydıyla protesto hakkının önemine vurgu yapıp Başbakanın tahammülsüzlüğüne oklarını yönlendirdiler.

Sanki ilk defa polis muhalif öğrencilere saldırıyor ve gaddarca sokak işkencesi yapıyor gibi bu mesele ülkenin gündemine oturdu. Oysa bu saldırı ne ilk ne de sondu. Öğrenci gençlik yıllardır hakkını aradığı için cop, biber gazı, gözaltı, tutuklama ve okuldan atılmaya maruz kalmaktadır. Faşist baskılar bir an dahi eksilmeden kararlı ve sürekli bir şekilde yaşama geçirilmektedir.

Ancak duyarlı, demokrat ve devrimci öğrenciler bu baskılar karşısında ODTÜ’de olduğu gibi ülkenin bütün üniver-

sitelerinde mücadelelerini sürdürmektedir.

Bu tartışmada dikkat çekici bir nokta öğrencilerin ortaya koyduğu iradenin yok sayılması ve basit bir kullanımlık maşa, bir oyun hamuru gibi sunulmasıdır. Tayyip Erdoğan öğrencilerin ya “terör örgütlerince” ya da hocaları tarafından yönlendirildiğini vurgulayıp durmaktadır. Dünyaya bakış açısı idealist olan bu dar kafalı burjuva demagogu, bütün toplumsal ilişkileri bu sığ yaklaşımıyla görmektedir. Aklı havsalası üniversite öğrencilerinin kendi iradesi olabileceğini, kendi idrak ve müdahale gücü olacağını almamaktadır. Zira kendi siyasi geleneğinin ve sosyal pratiğinin ona öğrettiği budur. Sürekli yönlendirilen, kullanılan hatta deliğe süpürülme korkusu yaşayanın ruh haliyle devrimci, demokrat öğrencileri değerlendirmektedir.

Hayır, biz öğrenci gençlik memnun olmadığımız, kabul etmediğimiz, yanlış bulduğumuz her sosyal, siyasal gelişmeye karşı kendi özgür irademizle bugün ODTÜ’de olduğu gibi bulunduğumuz her alanda dün de, bugün de yarın da müdahil olduk, oluruz, olacağız. Yaşam siz beylerin istediği gibi ilerlemeyecek. Bugün bulunduğunuz rahatlık kadar gelecekte kâbusları bizzat yaşayacaksınız.

Hükümetin “vicdanı” olarak kendine misyon biçen Bülent Arınç’ta konuyla ilgili kelam etmiş. Protestoyu hak kabul edip bu öğrencilerin art niyetinden dem vurarak Başbakanının açıklamalarına katılmış. Hemen akabinde de bu eylemi şaibeli hale getirecek “Doğu Perinçek buraya gitsydi bunlar alkışlardı” açıklamasını yapmış. Yani “bunlar Ergenekoncu” yaftasına sarılmış. Oysa gerçek başka dili konuşuyor. Faşist Doğu Perinçek 30 Mayıs 2006’da “Kemalist devrimin düşünsel kaynakları” sempozyumu için ODTÜ’ye geldiğinde güçlü bir protestoyla karşılandı. Bu öğrenci grubunu “sol görünümlü Alparslan Aslanlar” olarak niteledi. Yani demogoji ve yalanda sınır yok. Devrimci ve demokrat öğrenciler faşizme, emperyalizme, feodalizme ve her türden gericiliğe karşı mücadelede dünüyle ve bugünüyle temizdir.

ODTÜ’de alınan tavır bizimdir, bize aittir. Bunu sürekli ve kararlı bir şekilde kampüslerde, alanlarda, sokaklarda siyasal rejiminize, gerici saldırganlıklarınıza ve ideolojinize, YÖK’ünüze karşı her yerde sürdürmeye devam edeceğiz!

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

ARALIK 2012

Suriye meselesinin Antakya'daki gençlik üzerindeki etkileri

Gençlikte devlete karşı bir öfke birikmiş durumda. Biz bu öfkeyi sisteme yöneltmek için farkındalıklarımızı artırıp, emek vermeye çalışıyoruz.

Tüm dünyada halk gençliğinin kıpırdandığı bir süreçten geçiyoruz. Antakya'da da gençliğin sisteme karşı bir kıpırdanması mevcuttur. **Suriye meselesi Antakya'daki gençliğin politikleşmesini sağladı diyebiliriz. Yine Suriye gündemi gençliğin geleceğine yönelik kaygılarının da artmasına neden oldu.** Nitekim bunu gerçekleştirilen eylemlerde de gördük. Mesela 1 Eylül'de gerçekleştirilen eyleme 10 binlerce kişi katıldı. Armutlu mahallesinde gençlik, polise karşı, devrimcilerle birlikte direndi. Her ne kadar gençlik yozlaştırma politikalarından etkilense de devrimcilere sempati ile yaklaşıldı ve sisteme karşı öfkelenmeye başladı.

Hal böyle olunca, devlet gençliğin bu öfkesini, gelenekleri belli olan katliamların, ırkçılığın, faşizmin adı olan İP, CHP gibi kendi muhalefetine kanalize ederek bastırmak istemiştir. Böylece halkın ilerici, devrimci du-

yarlılığı gerici siyasal bir akıma yedeklenerek daha az zararlı hale getirilmeye çalışılıyor. Bu kesim, halkın kimi hassasiyetlerini de kullanarak halkın gerici diktatörlerin doğal destekçi olmasını da sağlamaktadır. Emperyalist ve faşist saldırganlığa karşı kendi gerici siyasal tutumunu meşurlaştırma zemini yakalamaktadır.

Nitekim burada daha önce faaliyeti bulunmayan İP, buraya özel önem verip çalışmalarını yoğunlaştırmıştır. Devrimciler burada gençliğe önderlik etme noktasında eksik kalmıştır.

Devletin baskı ve asimile politikasından dolayı gençliğin içinde bir milliyetçilik duygusu ve bir yozluk gelişti. Devletin Nusayriler üzerindeki baskı ve asimile politikaları gençlikte **"Esad giderse bizim sorunumuz olur"** düşüncesini geliştirdi.

Gençlikte devlete karşı bir öfke birikmiş durumda. Biz bu öfkeyi sisteme yöneltmek için farkındalıklarımızı artırıp, emek vermeye çalışıyoruz. Liseli gençlik arasında TC'nin savaş politikalarını teşhir ediyoruz. Nusayrilerin durumunun Esad'a bağlı olmadığını ve **bizi kurtaracak tek şeyin halkın öz gücü olduğunu dilendiriyoruz.**

Devlet burada valilik eliyle devrimcilerin düzenlemek istediği her eylemi yasaklıyor. Sisteme karşı öfke kıvılcımları mevcut. **Bizlerin görevi devletin baskı ve asimile politikalarına karşı gençliği kendi saflarımızda örgütlemek ve gençlikteki öfkeyi demokratik devrim mücadelesine kanalize etmektir.**

Antakya'dan bir liseli YDG

Ö
Z
G
Ü
R

Liseli Gençlik Mücadelemiz Üzerine

Yeni Demokrat Gençlik'in 7. Konferansında tartıştığı “**Kitlelerin örgütlenme eğilimi**” konulu gündemine paralel biz de “**liseli halk gençliğinin örgütlenme eğilimi**”ni ele alacağız bu yazımızda.

Egemenlerin saldırılarının pervasızlaştığı; binlerce devrimci ve yurtsever tutsağın olduğu; asimilasyon ve yozlaştırma politikalarının her gün niteliğini daha da artırarak farklı boyutlara evirildiği; sömürünün diz boyu olduğu; gözaltı, baskı ve tutuklamaların gitgide arttığı; kısacası faşizmin katmerleştiği ülkemizde liseli halk gençliği de bunlardan payına düşeni almaktadır.

Toplumsal sorunların, halkın çelişkilerinin yoğun olduğu bu süreçte, liseli halk gençliğinin yaşadığı çelişkiler ve sorunlar bundan bağımsız değildir. Yaşadığı sorunlara ve çelişkilere karşı açık bir şekilde dönem dönem öfkesini dile de getirmektedir. Bunu hepimiz şifre skandalı eylemlerinde, TEKEL direnişinde vb. açık bir şekilde gördük.

Liseli halk gençliğinin yaşadığı sorunlar, çelişkiler, dönem dönem öfkelerini net bir şekilde ifade etmeleri liselilerin örgütlenme eğiliminin var olduğunu göstermektedir.

Fakat var olan bu potansiyelin, egemenlere olan öfkenin politik bir zeminde ve süreklilik taşıyarak devam ettirilememesi liselilere önderlik edecek bir örgütün olmamasından kaynaklıdır. Buradan çıkarmamız gereken şey; bugün liseli halk gençliğinin kendisini ifade edemediği, önüne politik bir yönelimi koyamadığı, çelişkilerine yön veremediği, sisteme muhalif olma kanallarını bulamadığı, sisteme olan öfkelerinin örgütlü olmaması gibi sonuçlardır. Bu da devrimciler açısından ciddi bir eksikliklerdir. Bizim bugün liseli halk gençliğini örgütlememiz ve liselilere politik bir yön vermemiz açısından öz örgütlülük meselesinde bir adım atmamız günün ihtiyaçlarından biridir...

Liseli halk gençliğinin yaşadığı sorunlara baktığımız zaman tüm sorunları içerisinde barındıran iki sorunun olduğunu görürüz.

İlki eğitim alanından kaynaklı yaşadığı sorunlardır. Özellikle 4+4+4 süreciyle eğitim yani okul alanında yaşadığı sorunlar daha da nitelikli bir hale gelmektedir. Belki hepimizin aklında liselilerin yaşadığı sorunlar olarak eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim olmayışı vardır. Her ha-

lükarda bunlar önemli bir yerde durmaktadır. Ancak bizim sadece bunları dile getirmemiz yeterli değildir. Çünkü her bölgenin, okulun, çevrenin kendine özgün koşulları vardır. Liselilerin ise buldukları bölgenin koşullarına göre yaşadığı çelişkiler değişmektedir.

Öncelikle liseli halk gençliğini örgütlememiz için bulunduğumuz alanlarda liselilerin yaşadığı çelişkileri tahlil edip ona göre politikalar koymamız ve liselilere yönelmemiz gerekmektedir. Ayrıca liseli halk gençliği bulunduğu yaş itibarıyla sosyal etkinliklere önem vermektedir. Film, müzik, tiyatro gibi sosyal araçlar liseli halk gençliğine ulaşmamız açısından önemli bir yerde durmaktadır.

Liselilerin yaşadığı bir diğer sorun ise var olan sosyal toplumsal konumundan dolayı bağımlı yapısı ve sorunlarını sahiplenme noktasında kararsız ve tutarsız bir özelliğe sahip olmasıdır. Özellikle bu sorunların en fazla açığa çıktığı nokta; aile ilişkisi olmaktadır. Liselilerin örgütlenmelerinde engel olarak görünen, sürekli liselileri engelleyen ve devletin de örgütsüzlüğü dayatmak için kullandığı önemli bir etken de aile sorunudur. Liseliler buldukları yaş itibarıyla aileleri tarafından baskı altına alınmaktadır ve sürekli engellenmektedir. Faşizmin katmerleştiği bu süreçte duygusal bir bağla çocuklarının başlarına bir şey gelmesinden korkan aileler de çocuklarının örgütlenmesini engellemeye çalışmaktadır. Ayrıca devletin idare-polis işbirliğiyle liseli yoldaşlarımıza ve ailelerine saldırması, baskı altına tutması bu süreçte yaşadığımız olaylardandır. Liseli yoldaşlarımızı ve ailelerini sürekli tehdit etmeleri, ajanlık teklifleri etmeleri, aileleri ziyarette bulunup “çocuğunuzu çekin bu işlerden, yakın da tutuklanacak” vb. sözlerle korkutmaktadır.

Aile sorununa dair başta görev sorunla muhatap olan yoldaşlarımıza üzerine düşmektedir. Ailenin durumuna göre pratik adım atmaları bazen geri adım, bazen ileri adım atmaları, ailelerinin güvenini kazanmaları, mücadelenin meşruluğunu anlatmaları ve ailelerini örgütlemeleri gerekmektedir. En başta bizim ailelerle ilişkiye geçmemiz; iletişim halinde olmamız, onların güvenini kazanmamız önemli bir yerde durmaktadır. Etkinliklerimize davet etmemiz ve orada bulunmalarını sağlamamız gibi adımlar ailelerin yanımızda olmasını sağlayacaktır...

Bir önceki uygulamaya karşı olmak gerekir. Ancak bugün karşımıza çıkarılan serbest kıyafet uygulamasını demokratikleşme ya da özgürlükçü bir politika olarak görmemiz için de bir neden yoktur.

Serbest kıyafet mi?

Gündemi sürekli eğitim alanında yapılan değişiklikler geçen bir yılı arkamızda bıraktık. Bu süreç zarfında eğitim alanını da 4+4+4, yeni **YÖK yasa tasarısı** gibi önemli değişiklikler yapıldı ya da planlaması yapılıyor. Yapılan değişikliklerin nitelikli sorunlara hizmet ettiğini görmek için bunlarla ilgili yaptığımız bir inceleme önümüze çıkmaktadır.

Ayrıca yeni yürürlüğe girmiş olan bir yasaya göre, belli sınırlar dışında, ilkökul, ortaokul ve lise çapında, önümüzdeki ders yılından itibaren kılık ve kıyafete serbestlik gelmektedir. Yani devletin yıllardır okullarda zorla giydirdiği tek tip kıyafet kalktı. Yerine serbest kıyafet geldi. Peki, bu neyin göstergesi? Bunun altındaki nedenleri ve amacı nedir? Bu sorular ister istemez insanın aklına gelmektedir. Çünkü egemenler hiçbir şeyi çıkarı olmadan vermezler.

Yıl boyunca devletin yaptığı baskıları, tutuklamaları, gözaltıları burjuva-feodal medyanın bile saklamakta güçlük çektiğini hepimiz gördük. Faşist niteliğinden hiçbir şey kaybetmeyen devlet, bir yandan da demokratikleşmeden bahsetmektedir. Egemenlerin söyledikleriyle pratikleri hiçbir zaman bir olmadı. Kıyafet değişikliğine yönelik Dinçer'in yaptığı konuşmaya baktığımızda şu söz çok göze batmaktadır. "Bu değişikliğe ihtiyaç duymalarındaki başlıca sebebin Türkiye'deki demokratikleşmenin gelişmesi ve yaygınlaşması olduğunu" belirtmektedir. Buradan çıkardığımız şey; okullardaki yasakçı zihniyetin kalktığını ifade etmektedir. Ama aynı zihniyet; okullarda öğrencileri didik didik aramakta, giyilen kıyafetlere müdahale etmektedir. Demokratikleşme palavraları atan hükümet binlerce öğrenciyi, avukatı, gazeteciyi, akademisyeni, devrimciyi, yurtseveri tutuklamaktadır.

Aynı şekilde serbest kıyafet meselesini kendi çıkarlarına alet eden hükümet; 4+4+4 süreciyle didarlaşmanın önünü açmasıyla serbest kıyafet meselesini de buna alet etmektedir. İmam hatip liselerini yaygınlaştıran, okullarda seçmeli din dersi adı altında, zorunlu din derslerini koyan bununla beraber dogmatik, sorgulamaktan uzak olan devlet, var olana rıza eden bir nesil yetiş-

tirmenin yeni ve derin adımlarını atmış bulunmaktadır.

Şimdiye kadar tek tip olan kıyafet neden bugün, bu süreçte serbest oldu? Kuşkusuz şeklen tektipleştirilen, askeri bir formatta ele alınan yaklaşıma karşı durmak elzemdir. Bir önceki uygulamaya karşı olmak gerekir. Ancak bugün karşımıza çıkarılan serbest kıyafet uygulamasını demokratikleşme ya da özgürlükçü bir politika olarak görmemiz için de bir neden yoktur. Sınıf farkının, ezen-ezilen ilişkisinin kararlı ve sürekli olduğu ekonomik-sosyal koşullarda serbest kıyafet uygulaması yeni sınıfcıları ile öğrenciler arasında ki yeni biçimsel ayrılıkları yaratacaktır. Eğitim ve öğretime dair esaslı sorunların yaşandığı gerçeği bu tartışmalarla örtülmektedir. Eğitimin her alanda bir rantsal sektör olduğu koşullar hızla örgütlenirken ve eğitimin bilimsel kalitesi sürekli düşerken, öğrencinin ve velinin eğitim sistemine dair demokratik katılımı sınırlanıp engellenirken serbest kıyafetin özgürlükçü ve demokratik bir adım olarak lanse edilmesi gerçeğin üstünü örten ideolojik bir saldırı ve manipülasyon olabilir ancak.

Eğitimin bilimsel niteliği, eşitlikçi karakteri, örgütlenme haklarının sağlandığı, söz ve yetki hakkının eğitim emekçilerine, öğrencilere ve velilere de tanındığı koşulların sağlanması ekseninde demokratik eğitim tartışmaları yürütülmelidir. Bizi yarış atı misali sınavdan sınava koşturan ve yaşamın her anını strese çeviren, bizi geleceğimizi bu stres içinde oluşturmaya mecbur bırakan sistemin attığı bu türden adımlar özgürlükçü ve demokratik olamaz kuşkusuz.

Esas sorunlarımıza odaklı olmayan her tartışma ve adımlar kandırma ve aldatmadan başka bir şey ifade etmez. Serbest kıyafet uygulamasının olumlu yanlarının bizlere özgürlük alanı yaratmadığı açıktır. Avrupa Birliği'ne uyum ekseninde yapılan bu biçimsel düzenlemeler aynı zamanda AKP'nin ideolojik amaçlarına da angaje bir rol üstlenmektedir. Tavrımız esaslı sorunlarımızın altını çizmektir. Bu sorunlarımızı talep etmek ve kazanmaktır. Buna odaklanmayan her yaklaşım kayıkcı kavga-sını seyretmek, onun peşine takılmaktır.

Zorunlu din dersi soruları, “hayırlı” üniversiteler!!!

ÖSYM Başkanı Ali Demir YGS ve LYS sınavlarında 2013'den itibaren Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi dersinden de soruların geleceğini açıkladı. Demir'in açıklamalarına göre Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi dersinden adaylara YGS'de 5 ve LYS-4'de de 8 soru yöneltileceğini söyledi. Sakarya Üniversitesi'nde yapılan ÖSYM durum analizi toplantısına katılan, ÖSYM Başkanı Ali Demir toplantı öncesinde gazetecilerin sorularını cevapladı. Sınavlarda adaylara, Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi soruları yöneltilmesiyle ilgili düşünceleri sorulan Demir; 2013 ÖSYS kılavuzunun YÖK Genel Kurulu'nun kararı doğrultusunda hazırlandığını ifade etti.

Konunun temel bileşeni öğrencilerdir. Geleceğimizin şekillendiği bu sınavlarda, hayatımızı etkileyecek kararların alınması sürecinde hiçbir şekilde fikirlerimizin önemsenmediğinin ve bizleri yok saydıklarının bir göstergesidir bu durum. Kaldı ki hiçbir haklı gerekçeye sahip olmayan üniversiteye giriş sınavlarına bir de din sorularını eklemeleri de tuz-biber oldu.

Ortada toplumun farklı kesimlerinin bilmesi gereken veya gerekemeyen kendi kararına kalmış böylesi önemli bir

konuda dini öğrenmeye zorlayan bir tavır vardır. Din, bireysel bir inançtır. Hiç kimsenin dini konularda baskıya maruz kalması gerekir. Sistem ise tam tersine işlemektedir. İnsanlar din aracılığıyla biraraya toplayıp tek tipleştirmeye çalışmaktadır.

Günümüzde din çok farklı amaçlarda kullanılmaktadır. Peki dinin kullanım amaçları nelerdir? Bu soruyu Başbakan'ın “**dini bir nesil yetiştireceğiz**” söylemi çok güzel açıklamaktadır. Yapılanlar önceden planlanmakta olan politikanın ilk adımlarıdır. Dini, bir sömürü aracı olarak kullanan Başbakan'ın yaptıkları çok açık bir şekilde gözler önündedir. Liselerin, İmam Hatiplere çevrilmesi halkın isteği ile yapılan bir şey değildir. Başbakan'ın yaptıkları, geleceğimizi karartmak daha doğrusu önümüze geleceksiz bir yaşam sunmaktır. Başbakan, konuşmalarında İmam Hatip Liselerinin yaygınlaşmasının halkın isteği doğrultusunda faaliyete geçtiğini söylemektedir. Bu açıklamaların birçoğu dini baskı altında kalmış kesimlere hitap etmektedir. Başbakan'ın uyguladığı politikalarda dini, bir sömürü aracı olarak kullanması

halkı kendi düşünceleri altında tek düşünce, tek tip insan yetiştirmesine yetiyor.

Eskiden din çok daha farklı şeyler çağrıştırmaktaydı. Günümüzde iktidar ise halkın dini duygularını istismar ederek dini, bir şov aracı olarak kullanmaktadır. Başbakan'ın bize biçtiği misyon ilkokuldan başlayarak geleceğimizi esaret altına almaktır. Seçmeli ders adı altında bireyler daha kendini tanımadan ve tercihlerini belirleme yetisi kazanmadan dini bir sömürü aracı olarak kullanmaktadır.

Mili Eğitim Bakanı Dinçer ise, bu konuyla ilgili şunları söyledi. “*Toplumun farklı kesimlerinin bilmesi gerekmeyen konuları öğrenmeye zorlayan bir tavır olamaz. Bu konuda yapılan tartışmanın bilgi eksikliğinden kaynaklandığını düşünmüyorum. Önceden felsefe adı altında sorular geliyordu. Soru sayısı da*

fazla olmayacak. 4 veya 5 soru sorulacak. Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi dersi zorunlu derstir. Sadece azınlık okullarında bu dersler verilmeyebilir. Dolayısıyla ben endişe edilecek bir hususun olduğunu düşünmüyorum.” Bu durum da gösteriyor ki Dinçer, “*din dersi zorunlu*” diyerek, aslında esas arzalı kısmı çarpık anlayışlarına destek güç haline getiriyor.

Üstelik “azınlık okullarda” bu dersin olmamasına neredeyse içerleyecek ve eşitliğin sağlanması adına bu okullarda da zorunlu hale getirmeye çalışacak. Bu neviden gerekçeler soruların ne kadar boyutlu ve yapısal olduğuna işaret etmekten başka işe yaramıyor. Endişe edilmemesi gereken, noktanın sorulacak sorulardaki bilgi ve başarıya endeksli pragmatist bir piyasacı tutumdur. Oysa zaten endişe kaynağı toplumu, doğayı, dünyayı kavrama ve tanımada bu şekilde önümüze sunulan eğitim politikasıdır. Sınavda sorulacak sorulara hakim olma meselesi değildir mesele, başlı başına yaratılmış ve yeni yapılandırılmalarla daha da zehirli hale getirilen eğitim sistemidir meselemiz.

Zorunlu din sorusu, Anayasa'ya, İnsan Hakları Avrupa Sözleşmesine, eşitlik ilkesine aykırıdır. Ancak; göz göre göre, rahat bir biçimde, tüm “iç rahatlığıyla” bunu söyleyebilen bir devlet var karşımızda. Ama gün be gün, her an sıçrayabilecek bir gençlik, bir halk bilinçlenmesi yükseliyor alanlardan!

Tarsus'tan bir YDG'li

FORUM

Egemenlerin saldırılarına karşı Birleşik Gençlik Mücadelesini Yükseltelim!

Egemenlerin üniversiteler üzerinden saldırılarını artırdığı bir dönemden geçmekteyiz. Elbette artan bu saldırılar sadece üniversitelere yönelik değildir. Egemenler bir bütün toplumsal muhalefeti sindirmek için sistemli bir biçimde yönelmektedir. Üniversitelere dönük yapılan saldırı da bunun bir parçasıdır. Toplumsal muhalefeti etkisi altına alan bu rüzgardan gençlik de payına düşeni elbette alacaktı. Egemenlerin yükseköğretim alanına dönük bütün planları da bu genel “doğru” çerçevesinde şekilleniyor.

YÖK’ün yeniden yapılandırılması tartışmalarından bugüne gelinen süreçte uygulamaya koyulan bütün projelerin temel hedefinde yükseköğretim alanını piyasalaştırma meselesi bulunmaktadır. Bizim de uzunca bir süredir gündemimizde olan Bologna Projesi, Yeni YÖK Yasa Taslağı, YÖK Disiplin Yönetmeliği, harçların kaldırılması aldatmacası bütün bunların egemenler cephesinden ortak bir amaca hizmet etmesi hedeflenmektedir.

Bir yandan neo-liberal politikalarla yükseköğretim alanı piyasaya servis edilirken bir yandan da sistemin bu bozuk çarkına su taşımayı reddeden ve üniversiteye dönük her türlü saldırıya yanıt olmaya çalışan öğrenci gençlik sindirilmeye çalışılmaktadır.

Bir taraftan sistemli politikalarla öğrenci gençliği geleceksizliğe sürüklerken bir taraftan da üniversitelerde ki denetimi sağlamak için polis-ÖGB baskısını artırmaktalar. Dönemin başından beri sayısız üniversite de gerçekleştirilen protesto eylemlerine polis azgınca saldırmıştır. Üniversitelerde öğrencilerden daha rahat dolaşan sivil polisleriyle, çevik kuvvetiyle, TOMA’larla, sayamayacağımız çokluk-taki güvenlik kameralarıyla üniversiteler kışlaya çevrilmiştir. En küçük muhalefeti dahi sınırsız şiddet kullanarak sindirmekle görevli polisler onlarca üniversitede sayısız saldırının altına imza atmaktadır.

6 Kasım YÖK protestolarından tutalım da üniversitelerde gerçekleştirdiğimiz herhangi bir anmaya kadar yaptığımız bütün eylemlerde karşımıza çevik kuvvet dikilmiştir. Bu sayısız saldırının belki de en pervasız olanına geçtiğimiz günlerde ODTÜ’de şahit olduk. Öğrencilerin en demokratik hakkını kullanmak istemesine karşı polisin aldığı

tavır yine aynı olmuştur. Kitlenin hiç bekletilmeden gaza boğulduğu, TOMA’ların kitlenin üzerine sürüldüğü, bir öğrencinin beyin kanaması geçirdiği, çok sayıda öğrencinin yaralandığı, kısacası bilindik görüntülerin yaşandığı protestodur. Sonrasında ise polisin bu tutumu öğrencileri sindirmek bir yana, birçok üniversitede tepkilere ve destekleyici eylemlere dönüşmüş ve çok sayıda akademisyenden destek açıklamaları gelmiştir.

ODTÜ’de yaşananları değerlendirmek değil burada derdimiz; **vurgulamak istediğimiz nokta en demokratik eylemlere dahi azgınca saldıran devletin peşi sıra sürdürdüğü psikolojik savaşın istenilen etkiyi yaratamamış olması ve öğrenci gençlik ve demokratik kamuoyunda bir tavra dönüşme eğilimi taşınmasıdır.**

Gerçekleştirilen tüm bu saldırıların egemenler cephesinden anlaşılır bir yanı bulunmaktadır. Neo-liberal politikalarına hayat vermek için toplumun bütün ileri kesimlerini sindirmek, yıldırmaaktır. Dönemin başından beri vurguladığımız gibi egemenlerin üniversitelerde gerçekleştirecek dönüşüme karşı geliştirecek bütün tepkilerin önünü kesmek ve çatlak seslere son verme çabalarıdır.

Gençliğin bütün taleplerine aymazca saldıran egemenlerin saldırıları sistemli bir biçimde ilerlemektedir. Bu saldırılar herhangi birimizi hedeflememektedir. Bütün bu saldırılar bir bütün halk gençliğini geleceksizleştirme çabalarının ürünüdür. Bu nedenle bu saldırılar silsilesinden bireysel kurtuluş mümkün değildir. **Birleşik militan bir mücadele hattı örmek, var olan birliktelikleri güçlendirmek gençliğin ertelenemez görevleri arasındadır.** Bir bütün halk gençliği bu bilinç ve kararlılıkla hareket etmek zorundadır. Çünkü bizi geleceksizlik çıkmazından kurtaracak, geleceğimizi tayin edecek kilit nokta burasıdır.

Yeni YÖK Yasa Taslağına karşı daha güçlü yanıt olma sorumluluğu bizim omuzlarımızdadır. Hepimizin bu yasa karşı birliktelikler oluşturmak var olan birlikteliklere güç katmak gibi elzem bir görevimiz vardır. Egemenler geleceğimizi çalmak için hiçbir saldırıdan çekinmezken bizim kurtuluşumuz ancak buradadır. Birleşik, militan gençlik hareketini güçlendirmektir.

Devletin sistemli saldırılarını örgütlü mücadelemiz ile püskürteceğiz!

Üniversitelerde devrimci, demokrat ve yurtsever öğrencilere yönelik sistemli saldırılar artarak devam etmektedir. Egemenlerin muhalif kesime yönelik yürütmüş olduğu sindirme politikaları üniversite öğrencileri üzerinde baskı mekanizmalarını oluşturmaktadır. Üniversiteler egemenlerin neo-liberal politikalarıyla bilim üreten, fikir üreten kurumlar olmaktan çıkarılarak meta üreten birer ticarethanelere dönüştürülmektedir. Sistem tek tipleşen, sorgulamayan bir halk gençliği yaratma hayalini yeni çıkarmış olduğu yasalarla (4+4+4 eğitim sistemi, sürekli değişen sınav sistemleri, yeni yük yasası) birlikte gerçekleştirmeyi hedef haline getirmiştir. Kendi çarkını sorunsuz bir biçimde işletebilmesi için önüne çıkan her bir engeli kendi çarkı içerisinde yok etmeye yönelecektir.

Devrimci, demokrat ve yurtsever öğrenci gençliği eşit, parasız, bilimsel ve anadilde eğitim için sistemin tek tip anlayışına başkaldırarak sokaklarda, amfilerde, kampüslerde, yurtlarda örgütlü mücadelesini yürütmektedir. Muhalif öğrencilerin örgütlü bir güç haline gelmelerinden korkan egemenler, öğrencilerin kolektif yaşam alanlarını dağıtmaya yönelik sistemli saldırılarını gerçekleştirmektedir.

Son zamanlarda Eskişehir, Mersin, Kırklareli üniversitelerinin devlet yurtlarında artan faşist saldırılar bunun bir göstergesidir. Polis-idare işbirliği ile sistemli bir biçimde yönlendirilen sivil faşistler, devrimci ve Kürt öğrencilere saldırmıştır. Bunun devamında özellikle sınav dönemleriyle birlikte ivme kazanan faşist saldırılar Erzurum, Ankara DTCF, Kocaeli üniversitelerinde yaşanmıştır. Her dönem Polis-ÖGB destekli yürütülen bu faşist saldırılar üniversite içerisinde farklı muhalif seslere karşı tahammülsüzlüğün göstergesidir.

Üniversitede bireyin özgür düşüncesini dile getirmesi ya da arkadaşlarıyla anadilde sohbet etmesi dahi faşist saldırılar için bir gerekçe olmaktadır. Üniversitelere “demokrasi, bilim” getirdiklerini pervasızca dillerine dolayanların politik ve sistemli bir şekilde muhalif her kesime saldırmaktadır. Demokratik söylemlerle zihinlerindeki faşizmin üstünü örterek politikalarını uygulamaktadırlar.

Son süreçte ODTÜ’de yaşanan polis saldırısı politik ve sistemli bir saldırdır. 18 Aralık günü Göktürk-2 Uydusu’nun fırlatma töreni için gelen Başbakan Erdoğan’ın ODTÜ’ye gelişini öğrenciler tarafından protesto edilmişti. Yürüyüşe geçen öğrencilere polis gaz bombaları ve TOMA’larla saldırmış ve 26 öğrenciyi gözaltına almıştı. Üniversiteyi savaş alanına döndürmüştür. Bu saldırılar sonrasında birçok üniversite öğrencileri ve akademisyenleri tarafından saldırıya karşı toplumsal bir muhalefet yaratılmış ve ODTÜ’ye destek amaçlı eylemler yapıldı. Kolluk güçlerinin üniversitedeki saldırısı bütün kamuya teşhir edildi.

Polis saldırısı bir anlayışın ürünüdür. Yine aynı anlayış “demokratik” olan imajının zedelenmemesi için kendine bir kılıf hazırlamıştır. Kendi yandaş kadrolarının bulunmuş olduğu üniversite rektörlükleri utanç verici bir şekilde Erdoğan’ı protesto eden öğrencileri kınayan ortak bir açıklama yayınlamıştır. Polisin saldırısına meşruluk zemini yaratılarak öğrencilerin demokratik eylemleri “illegal” olarak lanse edilmiştir.

Egemenler üniversitelerdeki örgütlü öğrenci muhalefetini engellemeye yönelik baskı mekanizmalarını geliştirmektedir. Polisin üniversite içerisindeki yetki gücü rektörlük ile işbirliği sonucu sınırsız hale getirilmektedir. Bununla birlikte öğrencilere binbir çeşit gaz bombalarıyla ve TOMA’larla saldıran kolluk güçleri artık geçici körlüğe sebebiyet veren fenerler kullanmaya başlayacak. Sistem kendini koruma mekanizmalarını her geçen gün geliştirerek gücüne güç katmaktadır. Öğrenci gençliğin ve genel olarak toplumsal muhalefetin gelişmesinin önünde engel olmak için her yola başvurmaktadır.

Toplumunu sindirecek zor aygıtları ise en fazla sarıldığı şeyler olmaktadır. Korku imparatorluğunu güçlendirecek harekete geçmeden toplumu sindirecek her aracını birer dev gibi, gulyabani gibi propaganda etmekte ve sürekli bir şekilde var olan muhalif demokratik ve devrimci güçler üzerinde test etmektedir. Bizler ise bu güce karşılık sokaklarda, amfilerde, kampüslerde sisteme karşı barikatlarımızı kurarak örgütlü gücümüzle direniş mevzilerinde var olacağız.

TMMOB'suz TMMOB yasası

Mühendislik, mimarlık, şehir plancılığı hizmetleri gerçekte bilim, teknoloji, sanayi, tarım, orman, enerji, ulaşım, madenler, tüm doğal kaynaklar, gıda, çevre ve kentleşme politikalarının dinamik gücüdür. Böyle de olması gerekir. Ancak ne yazık ki bu gerçekler hemen hemen tüm siyasi iktidarlar tarafından hep ikinci plana itilmiş, bazı alanlarda yetkiler uluslararası sermaye kuruluşlarına devredilmiş, bazı alanlar ise neredeyse ortadan kaldırılmıştır. Mühendislik, mimarlık, şehir plancılığı hizmetlerinin ana sektörleri kamusal fayda anlayışından çıkarılıp serbestleştirme, özelleştirme, ticarileştirmenin alanları haline getirilmiştir. Kentler, tarım arazileri, kamu arazileri, madenler, enerji ve tüm alanlar ranta göre şekillendirilmiştir.

En son yapılan, **TMMOB yasası değişikliğinde** de bu durumu görebiliyoruz. Son dönemde çıkartılan Büyükşehir Belediyesi Kanunu, Afet Riski Altındaki Yapı ve Alanlar Hakkında Kanun, İmar'dan Mera, Kıyı'dan TMMOB Yasası'na kadar geniş bir yelpazede hazırlanan Torba Yasa; yaratılmak istenen toplumsal modelin izlerini taşımaktadır. Anlaşılan o ki, siyasi iktidar, bütünlüklü bir programı hayata geçirmek istemektedir. TMMOB Yasası'ndaki değişiklik ise bütünlüklü programın bir parçasını oluşturmaktadır.

Yasa Değişikliği “Neler Getirecek”?

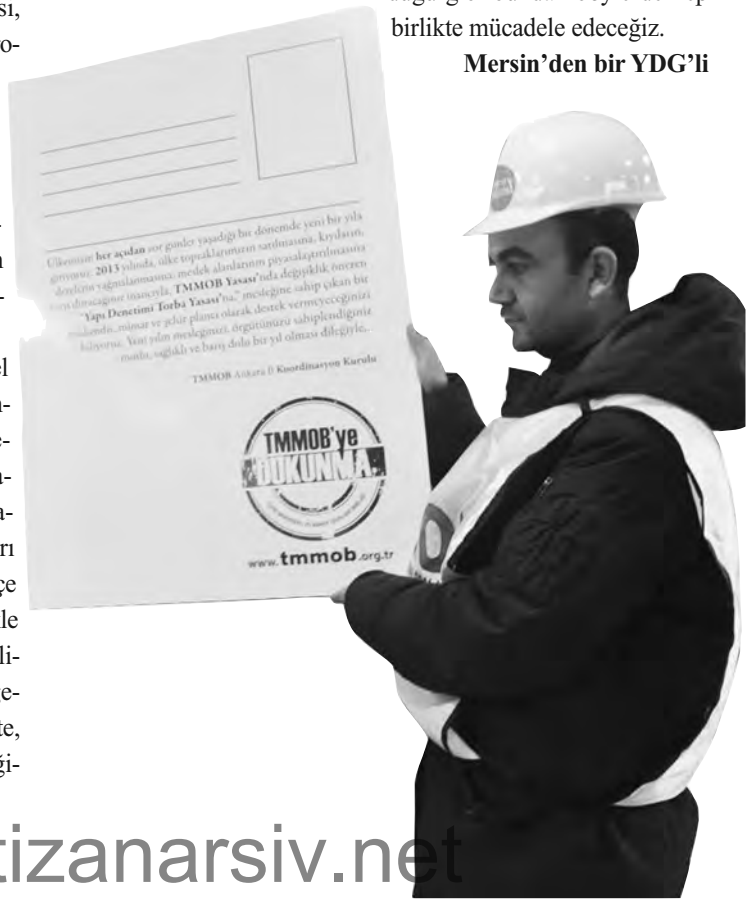
Devlet, TMMOB yasasını değiştirmeye hazırlanıyor. Haberlerde gösterildiğine göre yasanın değiştirilme gerekçesi, TMMOB ve bağlı odalarının, AKP hükümetinin özelleştirme projelerine açtığı davalarmış. **Peki bu değişiklik içerisinde neler barındırıyor?** Yasa en başta, mesleki örgütlenme olgusunu zayıflatacak hükümler içeriyor. TMMOB ve bağlı odaların merkezi yapısından ziyade “il odacılığı” modeli uygulanması planlar içerisinde. Bu da birkaç büyük il dışında, geriye kalan şubelerin mağdur olmasına neden olacak. Merkezi yapının dağıtılması, örgütsel bütünlüğün parçalanması; mesleki örgütlenmeyi zayıflatmayı ve mücadelede iradesini geriletmeyi amaçlıyor. İl odalarının, kendi başlarına ulusal/uluslararası bilimsel etkinlikleri düzenleme, bilim insanlarıyla üyeleri buluşturma şansı ortadan kaldırılıyor. 12 Eylül döneminde getirilen kamu kesiminde çalışan mühendislerin meslek odalarına üye olma sağlığı, yasa taslağı değişikliğinde aynen duruyor. Kamusal yararı, toplumsal çıkarı korumakla var olan görevli meslek odaları piyasaya ilişkilerine açılarak TMMOB'un “var olma gerekçesi” hiçe sayılıyor. Üyelerinin hak ve çıkarlarını korumak ve geliştirmekle yükümlü meslek odaları üyeleriyle rekabet eden şirketler haline geliyor. Hemen her mesleki alanda, bilimsel ve mesleki gereklilikler, toplumsal ihtiyaçlar yok sayılarak, paraya, rekabete, piyasacılığa mahkûm ediliyor. Çalışma yaşamında köklü de-

ğişiklikler yaparken sendikalara, eğitim yasasını değiştirirken eğitimcilere, HES kararı verirken bölge halkına, kentsel dönüşüm projesi hazırlarken mahallelilere, sağlıkta dönüşüm yasaları hazırlarken sağlık sistemlerinin unsurlarına sorulmadığı gibi, TMMOB yasası değiştirilirken de TMMOB ve bağlı odalarının görüşü alınmıyor. Bu tablo da, hükümetin yönetme tarzını, “demokrasi anlayışını” tüm açıklığıyla gösteriyor.

Buradan anlaşılan o ki; TMMOB'un emekten, halktan yana ve kamu yararını koruyan tutumu; patron-ağaların faşist düşüncelerini pratikleştirme adımlarını hız kesmeden attırıyor. Sözüm ona düşünceleri, TMMOB ve bağlı odalarının devre dışı bırakıldığı, etkisizleştirildiği ya da “ele geçirildiği” mesleki alan yaratarak ve bu alanda rant politikalarının herhangi bir engelle karşılaşmadan hayata geçirilmesini sağlamış. Yasa değişikliği kamusal alana, mesleki yetkilere, mesleki örgütlenmelere dönük bir planın parçasıdır. Bu öngörülen değişiklikler, kamu ve toplum adına, meslektaşlarının hak ve çıkarları doğrultusunda muhalefet eden TMMOB'nin etkisizleştirilmesinin ön hazırlığıdır. Ortadadır ki TMMOB, devletin ekonomi politikasına kendi mesleki alanları etrafında direnen kurumlardan biridir.

AKP hükümetinin 10 yıllık iktidarı boyunca önünde engel olarak gördüğü TMMOB'un etkisizleştirmeyi amaçlayan bu yasa değişikliğine karşı, her ne pahasına olursa olsun bundan önce de olduğu gibi bundan böyle de hep birlikte mücadele edeceğiz.

Mersin'den bir YDG'li

Suriye’de tanıdık bir senaryo: KÜRT DİRENİŞİNİ YOK ET!

2012 yılına damgasını vuran konulardan bir tanesi de Suriye’deki halkın öfkesi oldu. Tabii, hemen her zamanki gibi, emperyalizmin oralardaki demokrasibilik oyunu da gecikmedi. Dünyada emperyalist güçleri birbirine düşüren çıkar çatışmaları, Suriye’de de Esad ve ÖSO taraflarında vücut buldu. Bu konularla ilgili elbette söylenebilecek çok şey var fakat yazımızın içeriği gereği konuyu sınırlı tutacağız.

Suriye’de halk muhalefeti ve örgütler

Kaynayan kazan Suriye’de görmemiz gereken güç, halkın muhalefeti. Bu muhalefetin önemli bir kısmını temsil eden örgüt olan YPG ve onun ordusu PYD. Tabii çıkarların bu kadar hassas dengelerde olduğu Ortadoğu coğrafyasında Kürtlerin Suriye Kürdistanı’nda PYD şahsında verdiği bağımsızlık mücadelesi şimşekleri üzerine çekti desek yanlış söylemiş olmayız. Bir süre Esad’a karşı PYD ile ittifak kurmaya çalışan ÖSO ve diğer Kürt örgütleri (bunlar, emperyalizmle iletişim halinde olan örgütler); PYD’nin güç kazanmaya başlamasıyla birlikte onu dizginlemeye, o da olmadı ona karşı savaş açmaya başladılar.

YPG’yi tasfiye planları

Geçtiğimiz süreçte açığa çıkan bir mektupla (**Kürt Ulusal Konseyi**) Batı Kürdistanlı partilerin düzenledikleri toplantıya toplantılarda ulaşılan sonuçlar deşifre olmuştu. “Mektupta konuyla ilgili ifadeler şöyle: PYD güçlerinin etrafındaki çemberin daraltılması, YPG’nin Batı Kürdistan’da tek askeri güç olarak tanınmaması ve dışlanması.

Tartışmalar sonucunda bu birlik içinde ortaklık yapan bütün partilerin Özgür Suriye Ordusu içindeki bütün üye ve taburlarını çekerek, askeri bir güç çatısı altında birleştirmeleri kararını aldık.

Bu da Özgür Suriye Ordusu’nun yardımı ve ittifakı ile gerçekleşecek.

Bu karar özellikle Savunma Birliklerinin (YPG kastediliyor) Serêkaniyê’de görüldüğü gibi rolünün çok öne çıkması ve artık Kürt bölgesinde tek askeri güç olarak öne çıkmasından sonra alındı.” (ozgur gelecek.net/ “PYD güçlerini tasfiye planı”)

ÖSO: “PYD’ye karşı 3 Kürt birliği kurduk!”

Yakın Doğu Haber’in Welatinet’ten aktardığına göre Ras el-Ayn’daki Özgür Suriye Ordusu Komutanlarından Ahmed Ced’an, PYD’ye karşı savaşmaları için Kürtlerden oluşan üç silahlı grup kurduklarını açıkladı.

Ahmed Ced’an, PYD’ye bağlı silahlı milislerle çatışmaların devam ettiği Ras el-Ayn kentinde “Kürt Kartalları Tugayı”, “Özgürlük Yoldaşları Tugayı” ve “Meş’al Temo Tugayı” adlı üç silahlı grubu örgütlediklerini söyledi.

Türkiye geri kalmaz tabii!

Türkiye’nin ÖSO’ya verdiği desteği bilmeyenimiz yoktur. Elbette PYD hakkındaki düşüncelerini de.

Güneybatı Kürdistan’a yönelik Türkiye’nin tutumu tamamen düşmancadır. Türkiye’de topladıkları ve etkileyebildikleri Arap muhalif güçlerine Kürtleri dışarıda bırakma ve herhangi bir statü tanımama konusunda baskı yaptılar. Ağırlıklı olarak Müslüman Kardeşler ve Arap milliyetçi kesimleri esas aldılar.

TC, silahlı grupları örgütleyip Serêkaniyê’den içeri sokup yoksul Kürtlere saldırttı. Onlarca insan öldü. Kaçışlar ve ciddi maddi kayıplar oldu. Onlarca yıldır gün yüzü görmemiş oradaki Kürtlerin çok mütevazı bir statü elde etmesine bile düşmanca yaklaştı. Hani içe dönük propaganda da sık sık dillerine dolağıkları “Kürtlerle Türkler kardeşdir. Etle tırnak gibi kaynaşmışız” laflarını tüm bunları yaparken de geride bırakmadılar.

Türkiye bugün tamamen ırkçı Kemalist devlet geleneğinin politikalarını uyguluyor. İçeride Kürtlerin asimilasyonu devam edip tek millet anlayışında herhangi bir değişiklik olmamıştır. Kürtlerin herhangi bir statüye kavuşmalarını devletin ve milletin bölünmez bütünlüğü için tehlike olarak ilan ediyorlar. Türkiye katıksız ırkçı ve sömürgeci bir politikanın sürdürücüsüdür.

Suriyeli güçler içinde en derli toplu ve ne istedikleri en belirgin olan güç Kürtlerdir. Kürtler demokratik bir Suriye’de varlıklarını güvence altına alan bir sistem ve özerklik statüsü istiyorlar. Buna göre de örgütleniyorlar. Demokrasiden ve halkların özgürlüğünden yana olan hiç kimsenin bu durumdan rahatsız olmaması gerekir.

Sorunlarımızın çözümünde inisiyatif biziz!

Bir süredir ulusal sorunla ilgili yaptığımız tartışmalar yüzeysel, birbirini tekrar eden, ilerlemeyen, bizi bir yerden bir yere taşımayan tartışmalar şeklinde olmaktadır.

Geçtiğimiz aralık ayında 7.'sini örgütlediğimiz konferansımızın “**Kürt Ulusal Sorunu ve Eksiklerimiz, Görevlerimiz**” başlıklı gündeminde yaptığımız tartışmalarda da yukarıda bahsettiğimiz durum yaşandı. Neredeyse tüm alanlarımızda, ulusal sorunla ilgili pratikten çıkardığımız bir ders bulunmamaktadır. Bu sorunun oluşmasındaki nedenlerden biri ise ulusal sorun konusunda attığımız adımların, henüz o adımlardan ders çıkarabileceğimiz aşamaya evrilmemesidir. Tüm bunların yansımaları da yine konferansımızda somut bir şekilde gözlemleyebildik. Konuya ilişkin gündemdeki tartışmalarımız bir yıllık faaliyetimizi değerlendirmemiz, politikalarımızı tartışmamız gerekirken faaliyetimizin yetersiz olmasından kaynaklı yaptığımız tartışmalar da teorik ve soyut oldu.

Tartışmalarımız sırasında en fazla öne çıkan olgu Kürt Ulusal Hareketine “destek” pozisyonumuz oldu. Burada ilk olarak söylememiz gereken şey bizdeki “destek” algısının eksik olduğudur.

Genel olarak “desteği”, eylemlerde birlikte yürümeyle, birlikte slogan atmakla vb... sınırlandırıyoruz. Elbette bu, duruma baktığımızda kendi içerisinde anlamlıdır ve zaten devam ettirmemiz gereken, özellikle T. Kürdistanı’nda daha çok pratikleştirebildiğimiz ve pratikleştirmemiz gereken meselelerdir. Ancak biz kendimizi bunlarla sınırlandırdığımızda, bir yılımıza dönüp baktığımızda elimizde avucumuzda sadece bunlar kalıyorsa, bu daha fazla kafa yoruş içerisine girmemiz gerektiğini işaret ediyor. Biz ancak böyle kolektif bir kafa yoruşun içerisine girersek

doğru sonuçlar çıkarabilir, önümüzdeki sürece dair doğru yönelimler belirleyebiliriz.

Buradan destek meselesine geri dönersek; esas desteği biz, devletin tüm dayatmalarına karşın Kürt ulusunun demokratik taleplerini dillendirirsek, şovenizme, ırkçılığa, yok saymaya karşı durursak sağlayabiliriz. Vereceğimiz “destek” ancak böyle yerini bulur.

Tabii burada destek olarak kavramlaşan sorun esasen Kürt ulusal meselesi karşısındaki sorumluluk ve görevlerimiz bağlamında değerlendirilmelidir. Bu sorunun çözümü noktasında ortaya koyacağımız politik tutum sınıf mücadelesindeki bir görevin nasıl karşılandığına dair yaklaşımı içermektedir. Bu tutum Kürt Ulusal Hareketinin belli talepleri ile uyduğunda dolaylı olarak bir destek konumu olacaktır. Ki özelde ittifak geliştirme ve sorun karşısında ortak paydalar üzerinden yükselme politikası zaten zorunludur. Ancak bu sorun karşısında aldığımız her pozisyon bir harekete destek olmanın ötesinde bu sorun karşısında duruşunu ifade etme ve soruna karşı müdahil olma olarak tanımlanmalıdır. Bu duruş sergilenmediği sürece sorunu dışında gören, sorunun çözümü ve halkı buna ikna etmede iddiasızlaşan ve kuyrukçuluğa düşmekten kurtulamayan bir politik pozisyon oluşur.

Sonuç olarak yaptığımız son konferans ulusal sorunla ilgili olumlu pratiklerimizi göstermitir ancak bu konuda istediğimiz ve misyonumuzun gerektirdiği yerde değiliz. Yeni dönem faaliyetimizde de ulusal sorunla ilgili atacağımız adımlar da politikalarımızın yetersizliği bizim önümüzde engel olarak duracaktır. Ancak biz meseleye kolektif bir şekilde eğildiğimiz oranda çözümün anahtarlarını bulabiliriz.

KÜLTÜRÜME KİMLİĞİME DOKUNMA!

Bugünlerde 4+4+4 eğitim sistemiyle, yeni YÖK yasa taslağıyla “reformsal” değişikliklere tanık oluyoruz. Elbette ki değişen birşeyin olmadığını sadece isimlerin değiştiğini ancak saldırıların, sömürünün, tutuklamaların, imha ve inkarın, bilimsizliğin (cemaatleşmenin) arttığını söyleyebiliriz. Gelgelim ki bu değişiklikler içinde hepimizin bildiği “Yaşayan Diller ve Lehçeler” konusuna.

Okullarda bunun adımı atılırken bir diğer yandan asimilasyon, imha-inkar politikalarına hizmet ettiğini söylemekteyiz. Bir insana kendi anadilini, yabancı bir dilmiş gibi öğretilmeye çalışıldığından bahsediyoruz. Buna yeni bir konu daha eklendi. Milli Eğitim Bakanı Ömer Dinçer, Kürtçe ile Zazaca’nın aynı ders içine alınmasının bir hata olduğunu belirterek, “*Biz bu yıl Zazaca ile ilgili eğitimi açarken Kürtçe’nin bir versiyonu gibi düşünmüştük. Daha doğrusu kitabı hazırlayanlar öyle düşünmüşlerdi ve biz onların uzmanlığına güvenmiştik. Ama önümüzdeki yıldan itibaren ders kitaplarımızı yazarken Kürtçe’nin bir başka versiyonu veya lehçesi gibi değil Zazaca’yı ayrı bir dil olarak sizlere sunacağız*” dediğini hatırlıyoruz.

Bunun üzerine Bingöl Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Gıyasettin Baydaş, “Zaza Dili ve Kültürü Araştırma ve Uygulama Merkezi Müdürlüğü” açtıklarını dile getirdi. “*Bingöl ve Tunceli yöresinde en çok konuşulan dil Zazacadır. Özellikle Bingöl’de insanların büyük bir kısmı Zazaca konuşur. Bizce, Türkiye’de, Türkçe ve Kürtçe’den sonra en fazla konuşulan dil Zazaca’dır. Zazaların çok yoğun olarak bulunduğu yerde kurulan Bingöl Üniversitesi, bu dilin tarihi ve kültürü hakkında akademik çalışmalar yürütecek. Bunun için Zaza Dili ve Kültürü Araştırma ve Uygulama Merkezi Müdürlüğü kurduk. Bu müdürlüğümüzün özellikle yerel düzeyde Zaza dili ve grameriyle ilgili çalışma yürütüyor. Üniversite senatosu olarak bir süre önce ikinci dönemde Zazaca’nın seçmeli ders olarak okutulması için karar aldık. Zazaca, Şubat 2012’den itibaren üniversitemizde seçmeli ders olarak okutulacak. İsteyen öğrencimiz seçmeli ders olarak Zazaca’yı seçebilecek*” diyor Baydaş. Öncelikle vurgulamamız gereken husus şudur; asimilasyon politikaları daha bir perçinleşiyor. Baydaş Zazaca’nın, Kürtçe’den ayrı bir dil olduğunu vurgulayadurmuş. Bu bir ilk değil elbette BİLGESAM adlı bir kurum birçok ilde “Kürtler ve Zazalar Ne düşünüyor? Ortak değer ve sembollere bakış” araştırması yapmış. Araştırmada “Kürtler ve Zazalar” şeklinde bir ayırım var. Örneğin, “Kürtlere ba-

ğımsızlık verilmesi, Kürt sorunu için çözüm müdür?” sorusuna Kürt kökenliler % 9.9 çözümdür yanıtını veriyor. Zazaların ise 7.8, Kürtlere bağımsızlık verilmesinin sorunu çözeceğini düşünüyor.”

Bu yazı, araştırmanın bulgularının tartışılmasıyla ilgili değil. “Kürtler ve Zazalar” söylemiyle ilgili. Ankette sürekli “Kürtler ve Zazalar” şeklinde ayırım var. Dönem sözcüsü AKP hükümeti ve diğer siyasi partilerinde genellikle vurgulamaktan kaçmadığı birşeydir “Kürtler ve Zazalar” kavramı. Biz burada şunu belirtmeliyiz ki; Ülkemizde Kürtçe’nin iki lehçesi olan Kurmanci ve Zazaca konuşulmaktadır. Bu yüzdendir ki “Kurmanc ve Zaza Kürtleri” denilebilir ancak “Kürt ve Zaza” ayırımı yanlıştır. Kürt ve Zaza ayırımına gitmek tamamen devletin imha-inkar politikalarından, Kürtleri birbirine karşı düşmanlaştırmaktan başka bir anlama gelmemektedir. “Kürt tabiri, Zaza (Kırd, Kırmanc, Dımlı), Kurmanc (Kırdas, Behdini), Soran (Mukri), Goran (Hewraman) ve Lur (Kelhur, Lek, Feyli, Bahtiyari)” toplumsal grupların millet adıdır, tüm grupların ortak adıdır, “Kürtçe” kavramı da bütün bu lehçelerin ortak adıdır.” (zazaki.net) O yüzdendir ki bu ayırma gitmek toplumumuzda kırılmaların yaşanmasına sebep oluyor/olacaktır. Bugün bunun bir parçası olarak ortaya çıkan “Zazaca ayrı bir dildir, bu yüzden ayrı ders verilmesi gerekir” yaklaşımı tamamen Kürt ulusuna karşı geliştirilmiş siyasal bir operasyondur.

Devlet bugüne kadar Kürdü Türkleştirme politikasına öyle hevesli ve iştahlı sarıldı ki, Kürtler arasındaki bu lehçe farkını kullanarak ayrıştırma politikasına pek de yüz vermedi. Ancak bugün gelinen noktada Kürt kimliğini tanımak zorunda kalışı onu bu türden oyunları oynamaya daha bir zorunlu ve mecbur kılıyor. Kürtlerin birliğini baltalayacak en ufak farklılığı bilinçli ve sistematik olarak bir politikaya çevireceğini ilan ediyor.

Milli Eğitim Bakanı demecinde adeta geçen yıl bu farkı nasıl kullanmayı akıl edemedik dercesine hayıflanıyor. Bu yaklaşımın daha da derinleşeceği hatta bunun “bilimsel çalışmalarının” pıtrak gibi piyasaya sürülerek geniş tartışma olanaklarıyla dozunun artacağını şimdiden ön görmek mümkün. Kürtlüğü kabul et ama mümkün mertebeye parçalara ayır...

Devletin bu noktada sistemli politikalarına karşı tavır almak, bunun inkarcılığın devamı olduğunu kitlelere anlatmak görevimiz vardır.

Toplumsal belleğimiz ve Patriot

Gündemin en sıcak konuları içinde yer alan patriot füze savunma sistemleri Ortadoğu'da yaşanan her sorunda gündeme gelmektedir. Savunma amaçlı karadan hava kalkanı oluşturacak bu sistem birçok tartışmaya gebedir. Kimi savunacağı hala soru işareti olarak kalan bu füze sisteminin kimi savunmayacağı ise oldukça nettir. Elbette yanıt halkı olacaktır. Emperyalistlerin ve kapitalist ülkelerin -ABD, Almanya vb.- göndereceği füze sistemleri birçok tartışmayı TC devleti gündemine dahil etmiştir. NATO inisiyatifinde her ülkeden ortalama 300-400 faşist paralı askerlerin gelecek olması toplumsal belleğimizin yabancı askerlere karşı zihnimizdeki kara anıların canlanmasına vesile olmaktadır. TC devleti içindeki sağ ve Kemalist kesimlerin bile rahatsız oldukları bu durum, ilerleyen zaman diliminde etkin bir tartışma konusu olacaktır.

Durumu daha iyi analiz edebilmek için NATO ve patriot sistemlerini etkin bir şekilde incelemek gerekir. Belleklerimizde NATO hep bir karanlık taraf olarak kalmış aydınlatılmayan faili meçhuller gibi ışısız bırakılmıştır. NATO, 1949 II. Emperyalist paylaşım Savaşı'ndan sonra komünizmin yükselişine karşı kurulan askeri ve siyasi ortaklıktır. NATO üye devletlerin dış güvenliği yanı sıra ülkelerinde gizli özel harekât daireleri de kurmuştur. GLADİO adı ile anılan bu birimler ülkelerdeki devrimci muhalif hareketler başta olmak üzere her tür muhalefete karşı bir önlem olarak oluşturulmuştur. TC devleti bu faşist güruhün içine 1952 yılında girmiştir. Girişine ön ayak olan en önemli olay, binlerce km uzakta Kore halkına karşına girilen emperyalist savaşta saf almış binlerce askeri ölmüştür. Halkın akan kanı üzerine NATO giriş belgesini imzalamıştır. Faşist TC'nin o gün verdiği tavizler bugün ülkenin onlarca şehrinde askeri faşist emperyalist üstler olarak devam etmiş ve etmektedir.

"Soğuk savaşın" sona ermesiyle birlikte NATO verimli topraklardaki dağılık ve güçsüz halalara gözünü dikmiş ve politikasını "uluslararası terör"le mücadele olarak belirleyip halklara saldırıya devam etmiştir. Dünyanın 7 kıtasında işgal ve sömürü düzeni oluşturmuş dün Afganistan, Irak, Libya bugün de Suriye halkına gözünü dikmiştir.

Bugünün sıcak gündemindeki patriot hava savunma sistemlerine gelirsek soğuk savaş döneminin savaş mekanizmalarından 1960'lardan günümüze uzanan bir tarihi olan hava savunma sistemi stratejik alanları korumaya yönelik bir savunma sistemi birçok emperyalist savaş ve operasyonda kullanılmış daha çok belleğimizde yakın tarihte Körfez Savaşı'nda Arabistan ve İsrail'i korumak amacıyla kullanılmıştır. NATO devletlerinin kısmi bir bölümünde hazır halde bulunan bu sistemler genel savunma amacı olarak nükleer füzelere karşı önlem amacıyla daha çok öne çıkmaktadır.

TC devletinin son açıklamaları da bu nükleer kaygıya pa-

raleldir. Birçok devlet yetkilisinin medya demeçlerinde Suriye'deki nükleer başlıklı savaş teçhizatlarına dikkat çekmektedir. TC devletinin herhangi bir nükleer saldırı karşısında tamamen yetersiz olduğu gün gibi açıktır. Herhangi bir nükleer serpinti veya saldırı karşısında durum kitlesel ölümlere açıktır. Suriye ile savaşta uzun vadeli planlarını da hazırlayan emperyalistler ve TC devleti, planları işletmeye ve zamanı geldiğinde işgale hazırlanmaktadır. Bu emperyalist çember içinde Suriye halkının tavrı önem arz etmektedir, bir tarafta diktatör Esad diğer tarafta emperyalist saldırı. İlerleyen zaman diliminde durum netliğe kavuşacaktır.

Suriye sorununda emperyalistlerin maşası konumundaki TC devleti bir yandan ülke içi halkları sindirme politikası güderken komşu halklara da musallat olmaktadır. TC devletinin Ortadoğu'da aktör olma hevesi emperyalistlerin büyük emelleri karşısında çoğu kez sekteye uğrasa da kendini etkin bir saldırıganlık ile var etmektedir. Suriye konusu ve Kürt hareketinin Suriye cephesinin açılması gündemin en sıcak ve dikkatli incelenmesi gereken konu şu olarak karşımıza çıkmaktadır. Suriye tarafındaki Kürt hareketinin gün geçtikçe güçlenmesi AKP'yi korkutmaktadır.

Suriye'de Esad diktatörlüğünün henüz yıkılmaması yapılan emperyalist planların tekrar gözden geçirilmesine neden olmaktadır. Suriye'deki Özgür Suriye Ordusu vb. grupların dağılık oluşu ve Libya'nın aksine Rusya ve Çin gibi emperyalist aktörler bazen direkt bazen dolaylı destekleri süreci uzatmakta ve zorlu kılmaktadır. Son süreçte "Suriye'de hem Esad'a hem de Özgür Suriye Ordusuna karşı direnen bağımsız bir politika geliştiren YPG'nin gittikçe artan ağırlığı; emperyalizmin Ortadoğu üzerindeki hesaplarının taraflarından biri olan ABD ve TC ortaklığının çıkarları ile çatıştı. Diğer Kürtlerin dönüm noktasını Serkaniye olarak belirtmesi tesadüf değil elbette. Emperyalizmle anlaşamayan bir Kürt gücünün bölgedeki ağırlığındansa, denetlenebilir ve yönetebilir bir Kürt gücü makbuldür. Dolayısıyla emperyalizm, bu konuda en iyi bildiği şeyi yapıyor. Kürtlerin bölünmesini ve birbiriyle savaşmaya başlamalarını sağlıyor." (Özgür Gelecek, sayı:48, sayfa 11, PYD Güçlerini Tasfiye Planı) Görüldüğü gibi emperyalizm ve onun maşası konumundaki güçler kendi çıkarları dahilinde olmayan halk hareketlerini çeşitli emperyalist oyunlarla dağıtmaya çalışmaktadır.

Toplumsal belleğimiz bugün olan olayların nedenlerini önümüze sunmaktadır. Toplum olarak atılan her adımın kime hizmet ettiği iyi kavramak gerekmektedir. TC'nin sunduğu her türlü gerici, şoven ve mezhepsel ayrımcılık söylemini reddetmek Suriye halkına nefes aldıracak niteliktedir. Burjuva-feodal basının bize yansıttığının aksine olayları daha iyi kavramak için belleğimizi diri tutmak vazgeçilmez gerekliliğimizdir.

KOLEKTİFİN SESİ

7. Konferansımız ışığında daha fazla örgütlenelim kitlelerle bağlarımızı güçlendirelim!

YDG'nin toplumsal mücadeledeki yerine uygun bir konumlanışta olması bu noktada sürecin gerekliliklerine uygun görev ve sorumluluklar yüklenmesi açısından konferansların hazırlık süreci, gündemleri, tartışma düzeyimiz, kitlelerde yarattığı etki vs. başlı başına tartışılmayı hak eden başlıklardır.

Her yıl gerçekleştirdiğimiz ve bu yıl 7.sini düzenlediğimiz YDG Konferansımızı **22-23 Aralık**'ta **Amed**'de gerçekleştirdik. Belli bir düzey yakaladığımız konferanslarımızın öncelikle bizim için ne kadar önemli olduğuna dair birkaç değinide bulunmak gerekiyor. Konferansımız faaliyetimizin şekillenmesinde, esasta bir bütün örgütsel yapımızın şekillenmesinde oynadığı rolden kaynaklı büyük öneme sahiptir. Konferansımızın misyonunun bizim tarafımızdan kavranılması, misyonuna uygun önem atfedilmesi ve bu öneme uygun bir pratik şekillenişe girilmesi verimli bir şekilde geçirilmesi açısından önemlidir. Bir yıllık sürecimizi değerlendirdiğimiz, önümüzde ki sürece yön verecek tartışmaları yürüttüğümüz temel yer olan konferanslarımız, faaliyetimize yön verecek tartışmaların en kolektif biçimde tartışılmasına olanak sunan bir etkinliktir.

Gerçekleştirdiğimiz her konferansın bazı ortak noktaları var. YDG konferansları genel olarak YDG'nin politik atmosferde ihtiyacı olan ideolojik-politik-örgütsel gündemler açısından en kolektif ve ciddiyetle ele alınması gereken organizasyondur. Konferansları bu ciddiyetle ele almak toplumsal mücadelenin seyrine uygun şekillenişte bir YDG yaratmak

açısından oldukça önemlidir. YDG'nin toplumsal mücadeledeki yerine uygun bir konumlanışta olması bu noktada sürecin gerekliliklerine uygun görev ve sorumluluklar yüklenmesi açısından konferansların hazırlık süreci, gündemleri, tartışma düzeyimiz, kitlelerde yarattığı etki vs. başlı başına tartışılmayı hak eden başlıklardır.

Böylesi etkinliklerin ihtiyaca yanıt olacak bir yerde olması temel meseledir. Öbür türlü konferansları işlevsizleşen, sıradanlaşan, ihtiyaçlara yanıt olmak bir kenara sırtımızda kambur olacak bir noktaya taşıyacaktır. Bizim açımızdan konferanslar belli bir süreklilik sağladığımız, deneyim kazandığımız bir çalışma olarak karşımızda duruyor. Bu bağlamda sürece yön verme noktasında işimizi kolaylaştıran, yolumuzu aydınlatan sayılı çalışmalardan birisidir konferanslarımız.

7. Konferansımızı diğerlerinden ayıran temel özellik ise Amed'de gerçekleştirmemizdir. Bugün ulusal meselenin ülkemiz politik atmosferinde kapladığı geniş alan bu çerçevede bizim alacağımız konum ve bu konuma uygun pratik bir hat örmenin adımlarından birine hayat verme perspektifiyle konferansımızı Amed'de gerçekleştirdik. Şovenizmin zeh-

Dünden çıkardığımız ders ve deneyimlerle yarını örgütlemenin küçük adımlarından biri olan konferansımız bugünümüzün aynası ve bizi ileriye götürececek yolun sokak lambası niteliğindedir.

Konferansta açığa çıkan tabloyu doğru yorumlamak, eksiklikleri, olumlulukları doğru temelde ele almak, açığa çıkan atmosferi doğru bir rotaya sokmak, yürüttüğümüz tartışmalara pratikte hayat vermek, bugünkü ihtiyaca uygun politik şekillenişe girmek bizim de geleceğimizi tayin edecek temel meselelerdir.

rine bulanmış Türkiye devrimci hareketinin bir parçası olarak biz de bu zehirden ziyadesiyle payımıza düşeni aldık. Şovenizmle hesaplaşma iddiasıyla hareket ettiğimiz şu süreçte; Türkiye Kürdistanı'nın havasını solumak, Kürt halk gençliğinin nabzını tutmak, oradaki politik atmosfere nail olmak, ulusal meselelerin aldığı yeni şekle uygun bir konumlanmış yaratabilmek açısından önemli bir noktada durmaktadır. Bir diğer önemli nokta ise toplumsal mücadeleyi tartışırken, kitlelerin örgütlenme eğilimini meseleyi bu denli hareketli bir alanda tartışmanın tartışmamıza katacağı zenginliktir.

7. Konferans örgütsel gerçekliğimizin aynası!

Gerçekleştirdiğimiz diğer konferanslarda olduğu gibi bunda da birçok eksiklikten ve olumluluktan bahsedebiliriz. Temel hedefimiz konferansta yansıyan eksiklik ve olumluluklara karşı gereken politik yaklaşımı hayata geçirme meselesidir. Dünden çıkardığımız ders ve deneyimlerle yarını örgütlemenin küçük adımlarından biri olan konferansımız bugünümüzün aynası ve bizi ileriye götürececek yolun sokak lambası niteliğindedir. Konferansta açığa çıkan tabloyu doğru yorumlamak, eksiklikleri, olumlulukları doğru temelde ele almak, açığa

çıkan atmosferi doğru bir rotaya sokmak, yürüttüğümüz tartışmalara pratikte hayat vermek, bugünkü ihtiyaca uygun politik şekillenişe girmek bizim de geleceğimizi tayin edecek temel meselelerdir.

Konferansımızı bu açıdan ele almalı bu temel noktalar üzerinde durmalıyız. Konferansı gerçekleştirmek başlı başına bir olumluluk ama bu süreçten sonra tartışmamız gereken nokta hangi olumlulukları geliştireceğimiz, hangi eksikliklerimizi gidereceğimiz meselesidir. Toplumsal muhalefeti örgütlü bir güce dönüştürme noktasında yaşadığımız açmazları nasıl gidereceğimiz, hangi eksikliklerin, hangi zaafaların üstüne basarak yükseleceğimiz meselesi bugün gündemimizi meşgul etmesi gereken temel meseledir.

Eksiklikler görevlerimizdir, görevlerimize sıkı sıkıya sarılalım!

Çalışma tarzımızı düzeltelim, kolektif mekanizmaları güçlendirelim!

Hazırlık sürecinden itibaren konferansa yansıyan temel meselelerden biri kolektivizmden uzak bir çalışma tarzı işletmemiz önemli bir eksiklikti. Bu mesele konferansta da çok net bir biçimde göze çarpan temel sıkıntılardan birisidir. Konferans hazırlık sürecinden itibaren en deneyimli yoldaşlardan tutalım da en deneyimsizlerine kadar kolektif çalışma tarzına hayat verecek müdahalelerde bulunulmamıştır. Hazırladığımız sunumların taslaklarından tutalım da hazırlık sürecinde yaptığımız herhangi bir çalışmada uygulayamadığımız kendini çok net hissettiriyor. Sunumların geç hazırlanması, alt konferanslarda ve alanlarda konferans gündemlerine dair yürütülen tartışmaların hiçbir biçimde sunumlara yansıtılmadan konferansa sunulması önemli bir eksiklikti. Hem konferans öncesi gündeme ilişkin yaptığımız tartışmaları işlevsizleştiren, değersizleştiren hem de konferanstaki tartışmaların niteliğini etkileyen ciddiyetsiz kolektivizmden uzak bir yaklaşım sergilenmiştir. Bu durum örgütsel çalışmayı ve örgüt bilincinin zayıflığını gösteren bir veridir.

Görmemiz gereken nokta şu ki; kolektif

YDG, 20 yıllık mücadele tarihinden gelen birçok bilgi, birikim ve deneyime sahiptir. Ancak bugün var olan koşullarda bu bilgi, birikim ve deneyimi aktaramama sorunu mevcuttur. Bugün kurumsallaşmada yaşadığımız sıkıntıların temelinde de bu yatmaktadır.

çalışma tarzına hayat verdikçe yapabileceklerimizin sayısı ve niteliği artacak. Kolektif mekanizmalarımız güçlendikçe YDG faaliyetçilerinin birbirini tamamlayabilmesi, birden fazla konuda uzmanlaşabilmesi kolaylaşacak. Daha fazla yoldaş sorumluluk alacak, yeteneklerimiz, potansiyelimiz daha hızlı açığa çıkacak ve sorunlara daha hızlı müdahale zeminimiz güçlenecektir.

Kurumsallaşmış güçlü bir YDG yaratalım!

Temelde kurumsallaşmada yaşadığımız sorunların yansıması olan faaliyetin bireyler üzerinden yürümesi gerçekliği temel sıkıntılarımızdan birisidir. Faaliyetin bireyler üzerinden yürümesi, kolektivizme hayat verilememesi kurumsallaşmanın önündeki temel engellerdendir. Yukarıda da üstünde durduğumuz mesele her açıdan yolumuzu tıkayan, ilerlememizi, gelişimizi yavaşlatan bir meseledir. Bu yüzden faaliyetin sürekliliğini sağlayacak, bilgi, birikim, deneyim aktarımını buradan doğru kurumsallaşmanın önünü açacak temel nokta kolektivizme hayat vermek olmalıdır.

YDG, 20 yıllık mücadele tarihinden gelen birçok bilgi, birikim ve deneyime sahiptir. Ancak bugün var olan koşullarda bu bilgi, birikim ve deneyimi aktaramama sorunu mevcuttur. Bugün kurumsallaşmada yaşadığımız sıkıntıların temelinde de bu yatmaktadır. **Bu yüzden önemsenmesi, ciddiyetle ele alınması ve çözüm yolları aranması gereken elzem bir sorundur.** Yoksa var olan bilgi, birikim, deneyim sürekli olarak heba olmaya mahkûmdur.

Kuşkusuz devrimci bir gençlik örgütünün kaçınılmazlarından sürekli değişen bir bileşen. Evet yarın farklı mücadele alanlarında görev alabiliriz ya da mücadelenin doğası gereği geri düşebiliriz ancak herkesin bu mücadeleye kattığı emek ve hep birlikte yarattığımız bir değer var. Bütün bunların aktarımını sağlayabilmek ilerleyen süreçte yaratılacak boşlukların hızla dolmasını sağlayacak dolayısıyla doğrudan ilerlememize hizmet edecek bir noktadır.

İhtiyaca cevap olalım; ideolojik politik örgütsel niteliğimizi yükseltelim!

Yaşadığımız temel sıkıntılardan biri nitelik sorunudur. Bu mesele konferansımıza da fazlasıyla yansımıştır. Tartıştığımız meseleler de yaşadığımız hâkimiyet sorunu fazlasıyla hissediliyordu. Bahsettiğimiz nitelik sorunu saflarımıza yeni

katılan yoldaşlarla uzun zamandır saflarımızda yer alan yoldaşlar arasındaki farktan ileri gelmiyor. Bahsini ettiğimiz yoldaşlar arasında hissedilir bir farkın olmaması. Bu yüzden daha farklı bir noktayı tartışmak gerekiyor. Kuşkusuz eğitim, birikim bir anda, kısa vadede yaratılacak bir mesele değil, süreç işidir. Mücadelede kat ettiğimiz zamanla bilgi birikim arasında bir doğru orantı yoksa orada tartışmamız gereken bir sıkıntı var demektir.

Elbette bilgi, birikim, deneyim yeteneklerle de ilintilidir. Ancak burada iki makas arasında ki açığı bu denli genişlemişse müdahale etmemiz gereken bir mesele var demektir. Aynı meseleyi saflarımızda yeni yer alan yoldaşlar için de farklı boyutlarıyla tartışmak gerekiyor. Bireylerin örgütlenme sürecini bir eğitim süreci olarak işletmemekle, örgütlenmenin sınırının olmadığını kavrayamamakla ilintili bir meseleden kaynaklanıyor sıkıntılarımız. **Sonuç olarak durmak diye bir şey yok; ya ilerlersin; ilerlemiyorsan zaten yaşamın gelişmelerini yakalayamıyorsun demektir.**

Okuma, araştırma, düşünsel yoğunlaşmayı gerektiren bu durumun tersine denk düşecek her pratik, bizi yüzeysel düşünmeye itecek, yoldaşların var olan potansiyelini açığa çıkarmasının önüne geçecek, yeteneklerimiz çerçevesinde harekete geçeceğimiz alanların daralmasına; sonuçta bir bütün olarak gerilememize neden olacaktır.

Egemenlerin bir bütün halk gençliğini yozlaştırmak ve kendi sorunlarına yabancılaştırmak için uyguladığı politikalar tarafımızdan bilinmektedir. Egemenlerin yaratmak istediği düşünmeyen, sorgulamayan, araştırmayan bir gençlik profiline karşı mücadele yürüten bir gençlik örgütü olduğumuzu unutmamalıyız. **Sistemle aramıza çektiğimiz çizgilerin silikleşmesine izin vermeyelim.** Sistemle kurduğumuz bağlardan kurtulmak için her gün biraz daha yenileyelim, geliştirelim kendimizi. Unutmamalıyız ki; halk gençliğine dönük her türlü saldırıdan biz de payımıza düşeni fazlasıyla alıyoruz. Bu nedenle her gün yeniden sorgulamalıyız sistemi. Bu yüzden her gün bilincimizi tazelemeliyiz. Bilinçlerimize girmeye çalışan egemenlerin her türlü örgütsüzleştirme politikalarına karşı sürekli zihinlerimize reset atmalıyız. Devrimcilerin varlığının nedenini her gün sormalı, biraz daha kavrayışa çıkarmalıyız. Unutmamalıyız ki bu bozuk düzen var oldukça karşıtını da doğuracaktır, bizle ya da bize rağmen mücadele her daim devam edecektir.

Sonuç olarak; mücadelenin ihtiyaçlarını kavramalı, bu ihtiyaçlar çerçevesinde süreci göğüsleyebilecek bir donanıma sahip olmalıyız. Eksikliklerimizi, zaafılarımızı biliyoruz ve büyük oranda bunlarla nasıl mücadele edeceğimizi de biliyoruz. Bundan sonra bize düşen bu eksikliklerle mücadele etme iradesini göstermek olacaktır. Misyonumuzu kavramak ve **“eksiklerimiz görevlerimizdir”** şiarını yükseltmek hepimizin ertelenemez görevidir.

Özgür bir kadın komünist (2)

Gençliğinde ve bu sürgün yıllarında birçok dil öğrenmişti, uluslararası alanda tanınmış bir ajitatör oldu. Ancak Kollontai ne Alman ne de Rus partisinde bir yönetici olmak için uğraşmıyordu. Her şeyden önce Rusya'daki kadın işçileri sosyalizme inandırmayı, kadının özgürlüğü için mücadele etmeyi kendine görev edindi.

Uluslararası Faaliyetler

1908 yılında kadın işçileri harekete geçirmek için kitapçıklar hazırladı ve kadın işçilerle iletişim kurdu. Aynı dönem yeni kitabı “*Kadın Sorununun Toplumsal Temelleri*” üzerine çalışmaya başlamak için harekete geçti. O dönemde Bolşeviklerin Çar tarafından toplanan Devlet Duması’na karşı tutumları sebebiyle Menşeviklerle birlikliydi. Aynı yıl yapılan burjuva feministlerinin çağırdığı ilk Rus Kadınlar Kongresine bir kadın işçi grubuyla katıldı. Bu grup St. Petersburg’da yapılan kongreye sosyalist programlarıyla katılarak; burjuva feministlerle kendi özgürlük hareketi arasına belirgin bir çizgi çekti. Ancak Kollontai’ın politik faaliyetleri, polislin dikkatini çekmeye başlamıştı ve kongre bitmeden ortadan kaybolması gerekiyordu ve o da Almanya’ya kaçtı. İki ayrı davadan suçlanıyordu; biri tekstil işçilerinin örgütlenmesi, diğeri “*Finlandiya ve Sosyalizm*” adlı broşürde isyan çağrısında bulunmasıydı. Bu gelişme Avrupa ve Amerika’da 9 yıl sürecek mülteci hayatının başlangıcı oldu.

Kollontai; 1909’da kendisi gibi sürgün olan, eşi ve çocuklarıyla Avrupa’da dolaşan ekonomist Maslov’la ‘yasak’ bir ilişki kurdu. Maslov’un kendisini ve karısını mutsuz etmesine rağmen bir türlü evlilik bağından kopamaması onu öfkeliyordu. Bir yıl sonra yalnız kalıp, yazmak, çalışmalarını sürdürmek için Paris’e kaçtı. Paris’te, aynı zamanda, -kesin bir bilgi olmamakla birlikte yazacağı romanın kahramanına (Bir Büyük Aşk) ilham veren Bolşevik Parti üyesi **İnessa Armand** ile karşılaştı, Armand birçok yönden ona benziyordu. Kollontai orada yazdığı hikâyelerde, yıpranmış eski evlilikleri parçalayıp; kadının ve erkeğin birbirini hapsedmeden beklediği, korkutmadan ve ezmeden sevebileceği zamanın geleceğinden umutludur.

Bu süreçte kadını köleleştiren, onun cinselliğini boğan eski

tip aile devrimci bir değişimle yeni bir biçime evriliyordu. Kollontai da tersini söyleyen pek çok kişiye rağmen, büyük bir toplumsal ayaklanmada kişisel hayatın devrimin dışında kalamayacağını gördü. Kendi hayatının edindirdiği deneyimlerde olduğu gibi, devrimlerin yol açtığı büyük tarihsel dönüm noktalarında; insanların mutluluk ve trajediyi özellikle yoğun ve birbiriyle iç içe geçmiş bir biçimde yaşadıklarını düşünüyordu.

Gençliğinde ve bu sürgün yıllarında birçok dil öğrenmişti, uluslararası alanda tanınmış bir ajitatör oldu. Ancak Kollontai ne Alman ne de Rus partisinde bir yönetici olmak için uğraşmıyordu. Her şeyden önce Rusya’daki kadın işçileri sosyalizme inandırmayı, kadının özgürlüğü için mücadele etmeyi kendine görev edindi. Rusya’dan kaçmadan önce yazdığı kitap (*Kadın Sorununun Toplumsal Temelleri*) başarılı olmuştu. Rusya’daki kadın emekçilerle görüşüyor, onlara yardım etmek istiyordu. Menşevikler Kollontai’dan annelik yardımı konusunda bir yasa tasarısı hazırlamasını istediler. O da bu sayede bu sorunu ayrıntılı biçimde inceleyerek Avrupa ve Avustralya’daki yasalar konusunda 600 sayfalık kapsamlı bir çalışma olan “*Annelik ve Toplum*” kitabını yayımladı. Kitabının sonunda toplanan bu alandaki temel koşul ve istemler; daha sonra 1917’de, Sovyet hükümeti tarafından ilk sosyal sigortalar kitabında gerçekleştirildi.

Sürgün yılları onun açısından çok hareketliydi. Almanya’dan Paris’e oradan Belçika’ya daha sonra İsveç’e giderek grevlere katılıyor, konuşmalar yapıyor, konferanslara katılıp ders veriyordu. 1913’te Bolşevik kadın aktivistler; Samoilova, Krupskaya ve Armand, *Rabotsnika* (İşçi Kadın) adlı proleter kadınlara yönelik bir gazete çıkartmaya başladılar ve katkı sunması için Kollontai’ı davet ettiler. O da büyük bir coşkuyla karşıladı bu da-

veti. Ancak bir sene sonra emperyalist paylaşım savaşı patlak verdi. Kollontai Avusturya ve Almanya'da savaşa karşı düzenlenen kampanyalarda öncülük yaptı. Karl Liebknecht ile savaş karşıtı görüşleri hakkında birleşiyor onunla iyi anlaşıyordu. Almanya'dayken belgelerinde sorun olduğu bahanesiyle oğluluyla birlikte tutuklandı. Çıktıktan sonra yoldaşlarının yardımıyla İskandinavya'ya taşındı. İsveç'e geldiğinde bir an önce çalışmalarına kaldığı yerden devam etmeye başladı. Emekçi kadınlara yasadışı yollarla yazdığı çağrı Rusya'ya ve diğer ülkelere ulaştı. Kollontai burada tekrar tutuklandı ve Danimarka'ya sürüldü. Fakat Danimarka polisinin peşini bırakmaması üzerine Norveç'e gitti. 1915'te devrimciler arasında süren, sosyal şovenizm ve enternasyonalizm tartışmalarında; Bolşeviklerin şovenist eğilimli sosyalistlerle arasına koyduğu keskin çizgi sebebiyle Bolşeviklere katıldı ve Lenin'le mektuplaşmaya başladı.

1915'te savaşa mücadele etmek için cephedeki askerlere yönelik yazdığı "*Kim Savaşa İhtiyaç Duyar?*" broşürü çeşitli dillere çevrildi. Bu süreçte savaşa karşı olan sosyalist partilerin düzenlediği Zimmerwald Konferansı'nın organizatörlüğünü yaptı ve savaş karşıtı propaganda yaptığı için hapis cezasına çarptırıldı. Serbest bırakıldıktan sonra da pes etmedi, savaşta baş gösteren katliama karşı Avrupa, İskandinavya ve ABD'yi dolaşarak 4 dilde dersler verdi.

Ve Devrim

1917'de devrim ile Kollontai'nin sürgün yılları sona erdi ve Rusya'ya döndü. Şubat Devrimi zamanında Lenin'in sadık bir takipçisi oldu. 4 Nisan günü Sosyal Demokratların yaptığı çalkantılı bir toplantıda "**Bütün İktidar Sovyetlere**" talebini Lenin dışında destekleyen tek konuşmacıydı. Burjuva gazeteleri tarafından hedefe oturtulmasına rağmen uluslararası alanda konuşmacı olarak kendini defalarca ispatlamıştı. Daha sonra da Sovyet yürütme kurulunun ilk kadın üyesi oldu. Başkent yakınlarında gemilerdeki yüzlerce denizciye konuşma yapma gibi çok önemli bir görev aldı. Aynı zamanda da Parti'nin Baltık Filosu Merkez Komitesi Başkanı **Pavel Dybenko** ile tanıştı ve birbirlerine âşık oldular. Yine bu süreç boyunca devrim için sürekli ajitatörlük yaptı ve *Rabotnitsa*'nın editör ve yazarı oldu. Haziran'da Fin Sosyal Demokratlar Partisi 9. Kongresi için Rusya'dan delege olarak seçildi. Bu dönemde Kollontai diğer kadın aktivistlerle birlikte sendika çalışmalarına katıldı, Petrograd'daki kadın işçilerin grev düzenlemesini sağladı.

Burjuva liberalleriyle birleşme noktasında aldığı net tavırların doğal sonucu olarak burjuva gazeteleri Kollontai'a savaş açtı. Ancak onu tutan da çok vardı ve devrim yıllarında hakkında çıkanları okuyamayacak kadar meşguldü. Zamanın en önemli sorunlarından olan yoksulluk parti açısından, kadın işçilerle çalışmaya başlamak için ortam hazırladı. 1917 Mayıs'ında "*Kadın İşçiler*" isimli haftalık bir gazete yayınlanmaya başlandı. Yaşa karşı yayınlanmakta olan *Pravda* gazetesinin "*Kadın İşçiler Konferansının Önündeki Görevler*" makalesini yayımladı.

Kısa süreli Geçici Hükümet tarafından; Kollontai da diğer Bolşevikler gibi hapsedildi ve bir takım Rus aydınların (örn. *Maxim Gorki, Kressin*) desteğiyle serbest bırakıldı. Ekim 1917'de hükümete karşı silahlı ayaklanma başlatan Bolşevik kararı destekledi ve ayaklanmayı Smolny karargâhında karşıladı. Bolşevik devrimi sırasında, Parti'nin Merkez Komite üyesiydi, işçilerin, köylülerin iktidarı için çalıştı. 1917 Lenin önderliğinde kurulan hükümette yer alan tek kadın oldu. Görevi birinci kabinede **Sosyal Yardım Halk Komiserliği** idi.

Dönemin temel yaşamsal sorunlarına ilişkin ciltler dolusu çalışmalar yazdı. Komiser olarak, çocuk bakımı, iş eğitimi, toplu mutfak, ücretsiz doğum ve çocuk sağlığında birincil organizatördü. Kreş hakkı için mücadele etti ve anneliğin korunmasına ilişkin kararname yazdı. Evlilik yasasına ilişkin ilk tasarı ondan geldi. Kollontai; kürtaj, boşanma, doğum kontrolü ve eşcinsellik konularını yasalaştıran ilk Sovyet yasalarının birçoğunu yazdı. Ve Sovyetler Birliği, kadınların oy hakkını tanıyan ilk ülkelerden biri oldu. 1918'de yeni hükümete desteği yükseltmek için İsveç, İngiltere ve Fransa'ya bir heyet götürdü. Partide görüş ayrılıkları başladığında uygulanan politikalarından ilkesel olarak ayrıldığı için komiserlik görevini bıraktı. Yeniden konferanslar vermeye başladı ve "yeni kadın", "yeni ahlak" konusundaki düşüncelerini savundu. Sovyetlerde yasal olarak kadınlar bütün hak ve özgürlüklerine kavuşmuşlardı ancak pratikte hala eski boyunduruğun altındaydılar. Kollontai tüm gücünü kadınların gerçek anlamda ve bütün alanlar dâhilinde özgürlüğüne kavuşması için harcadı. Böylece 1918 Kasım'ında Rusya'nın ilk işçi ve köylü kongresi toplandı, kadınların tam hak eşitliği için ülkede yapılacak çalışmaların sistematik olarak temelleri atıldı.

1919 yılında iç savaşla birlikte Ukrayna'da Propaganda ve Ajitasyon Komiserliği ile ve daha sonra Kırım Cumhuriyeti Siyasi Bölümü Başkanlığı ile görevlendirildi, bu ülkelerde komünist kadın hareketi için çalıştı. Bu yıl boyunca tifüs ile birlikte kalp ve böbrek hastalığının verdiği acıya rağmen, toplantılar, konuşmalar ve yazılarla yoğun bir program yürüttü. Yeni kurulan Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin Kadın Bölümünde (*женотдел - Zhenotdel*) Armand, Samojlowa ve Krupskaya ile kadınlarla ilgili çalışmalarda önemli rol oynadı. *Zhenotdel*; kadınların yaşam koşullarını iyileştirmek, devrimin getirdiği çalışma yasaları hakkında kadınları eğitmek, cehaletle mücadele ve yeni aile (evlilik) ile ilgili kadınları eğitmek için çalıştı. Onun adı sık sık; kürtajın yasallaştırılması, boşanma hakkı ve doğum izni gibi beğeni toplayan gelişmelerle gündeme geldi. Ancak *Zhenotdel* daha sonraki yıllarda (1930'lar) Stalin tarafından hedeflerini tamamen gerçekleştirdiği gerekçesiyle kapatılacaktı.

⁽¹⁾Bütün siyasal iktidarın, belirli bir program temeli üzerinde, tüm olarak işçi, asker ve köylü vekilleri Sovyetlerinin temsilcilerine geçmesi gerektiği savunulan talepten bahsediliyor. (bkz. V.İ. Lenin/Nisan Tezleri ve Ekim Devrimi)

Sorunları gerçekten çözmek isteyenler, çözüm için harekete geçerler!

*Sorunları görmek, tespit etmek çözüme dair sorumluluklar da içerir.
Bu sorumluluklar yerine getirilmedikçe de “yakınma” baş gösterir, derinleşir;
çözumsuzlük zehri devrimci zihinlerde gezinmeye başlar.*

(En azından kendimiz için) rahatlıkla söyleyebiliriz ki; örgütsel sorunlarımızın da ötesinde devrimci faaliyetin geneliyle ilgili bir dizi sorundan bahsetmekte, (en azından kendimizin) mevcut pozisyonundan “rahatsızlık” duymaktayız. Gerek bu sorunlardan bahsederken gerekse “rahatsızlığımızı” anlatırken de **devrimci nitelik** üzerinde çok duruyoruz. Çünkü bu niteliği doğru anlamının, kavramının ve esasta da hayata geçirmenin sorunlarımızı çözeceğini, “rahatsızlığımızı” gidereceğini biliyoruz.

Bu yazımızda devrimciliğin özünden yola çıkarak bir adım önde olmaktan, inisiyatif almaktan, özne olmaktan ne anlamamız gerektiği üzerinde duracağız.

Bir adım önde olmak

Devrimcileşme mevcut toplumsal eşitsizlikleri görme ve kavramayla başlar. Bu görme ve kavrama durumu bir anda değil; zaman içerisinde geliştirilir. Bu gelişme seyri içerisinde de “sınıfsal bilinç” şekillenir; birey, toplumsal eşitsizlikten nasiplenen milyonlarca işçiden, emekçiden, köylüden vb. kopmadan bir adım öne çıkar. Bu öne çıkma durumu da toplumsal eşitsizlikleri görme ve kavramanın ötesinde bunlara müdahale etme anlamına gelir. Ayrıca bu önde olma durumu sadece sözle ifade edilebilecek bir tanım değildir, ideolojik, politik ve örgütsel olarak bir adım önde olmayı gerektirir.

Bu nedenle;

Bir adım önde olmanın **ilk koşulu** Türk’ün Kürt üzerindeki, erkeğin kadın üzerindeki, patronun işçi üzerindeki, ağanın köylü üzerindeki (...) özcesi egemen sistemin halk üzerindeki baskısına karşı birşey yapma sorumluluğunun gereklerini yerine getirmektir.

İkinci koşulu ise, bu toplumsal eşitsizlikler karşısında kitleleri örgütleme sorumluluğuna uygun olarak hareket etmektir. Bu yüzdendir ki; bir adım önde olma niteliği, sadece komünistlerin “erişebileceği bir meretebe” olarak görülmemeli, devrimciliğin özünde aranmalıdır.

İnisiyatif almak

Değişmenin ve değiştirmenin bütünselliği içerisinde bitiş olmayan bir gelişim kulvarı olan devrimci faaliyeti örerken birçok sorunla karşı karşıya kalıyoruz. Karşı karşıya kaldığımız bu sorunların birçoğu daha nitelikli çalışmalar yapmamızı engelliyor veya çalışmalarımızı bütünen yapamamamıza neden oluyor. Kitle çalışmalarımızda yaşadığımız sorunlar nedeniyle “marjinal” olma durumumuz derinleşiyor, politika üretmede ciddi sorunlar yaşıyoruz. Bu sorunlar da bizi kısır bir döngü içerisine sokuyor ve bu durum bütün çalışma alanlarımıza yansıyor.

Faaliyetçilerimizden genel kitlemize kadar herkesin de bu sorunlardan ‘yakındığını’ biliyoruz. Hatta bu sorunların birçoğunun sadece kendimizde değil; devrimci hareketin genelinde yaşanan sorunlar olduğunu düşünürsek “yakınma” durumundan devrimci, demokrat, ilerici bütün çevrelerin nasiplendiğini söyleyebiliriz. Burada kilit sözcük olan “yakınma”nın meseleyi kendi dışında tartışmak anlamıyla karşımıza çıktığı iyi anlaşılmalıdır. Yaşanılan sorunların çözümünü istemenin devrimci bir tutum olmasının dışında sorunların çözümünde üzerimize düşeni görmemenin, yapmamamın devrimci olduğunu iddia edemeyiz. Sorunları görmek, tespit etmek çözüme dair sorumluluklar da içerir. Bu sorumluluklar yerine getirilmedikçe de “yakınma” baş gösterir, derinleşir; çözumsuzlük zehri devrimci zihinlerde gezinmeye başlar.

Peki, biz bu sorunlar karşısında ne yapacağız? Sorunlardan yakınıp duracak mıyız, yoksa devrimciliğin gereği olarak sorunlara müdahale mi edeceğiz? Çözumsuzlüğe teslim mi olacağız, yoksa çözüm mü üreteceğiz?

Devrimci olmak; dünyanın tersyüz olmasında inisiyatif almaktır. **Sorunlara müdahale etmek, çözüm üretmektir. Öyleyse dışarıdan bir “kurtarıcı”nın gelmesini beklemeye lüzum yok!** Unutmayalım; dışarıdan gelecek olan şey egemen sistemin baskıcı,

sömürücü politikalarından başka bir şey değildir. Çözüm, içimizdedir; dışarıda aranmamalıdır. Bu nedenle gördüğümüz her sorunu çözmek için çabalamalı, değişim için, ilerleme için inisiyatif almalıyız.

Çalışma tarzımızdaki hatalardan, devrimci kültürün aşınmasından... bahsediyoruz. Öyleyse hataları düzeltmek için, daha da ileriye sıçramak için inisiyatif almalıyız. Sorunları tespit edip müdahale etmiyorsa, hata yapıp düzeltmeye çalışmıyorsa ilerlemeden söz edemeyiz. Bu nedenle inisiyatif almadan ilerleme beklenmemelidir.

Özne olmak

İnisiyatif almamamızın veya alamamamızın kökeninde çoğu zaman kendimizi özne olarak görmeme sorunu yatar. Özne olma sorunu toplumsal eşitsizliklerin çözümünde olduğu gibi örgütümüzün yaşadığı sorunların çözümünde de yaşanmaktadır.

Sorunu ne kadar kendi sorunumuz olarak görüyorsak o sorunu çözmek için de o kadar uğraşırız. "Sorunu kendi sorunumuz olarak görmek" ise özneleşmeyle ilgilidir. Devrimci faaliyette de bu durum böyledir. Önümüze çıkan engellerin ortadan kaldırılması isteniyorsa o engelleri ortadan kaldırmak için bir şey yapmak/yaptırmak gerekmektedir.

Bilinmelidir ki; ancak inisiyatif aldığımız, özneleştiğimiz oranda yapabildiklerimizin neler olacağını görebiliriz. Henüz pratikleşmemiş bir dinamiğin ve henüz kullanılmamış olan bir gücün neler yapabileceğini şimdiden tahmin etmek ve ona göre şekillenmek yaşamın canlılığını yadsımaya götürebilir biz.

Öyleyse; neler yapabildiğimizi görmek için inisiyatif almalı, özne olduğumuzu kavramalıyız ve "**sorunları gerçekten çözmek isteyenler, çözüm için harekete geçerler**" doğrusunu akıllardan çıkarmamalıyız.

İradeci olmayalım, edilgen kalmayalım

Özne olmak var olan gerçekliğin bilgisine hakim olmak anlamına da gelir. Zira doğru devrimci tutum gerçeğe hakim olmak ve onun akışına karşı devrimci çözümü hakim kılmaktır. Devrimcilik yaşamın gerçeğinden beslenmelidir. Sınıf mücadelesinin yasaları devrimci özneye şeylerin iç ilişkilerini kavramak, anlamak ona dair çok yönlü hakimiyeti

sağlayarak devrimci yanını açığa çıkartıp etkin ve esas hale gelmesini sağlamaktır. Devrimcilerin görevi ileri olan ile geri olan arasındaki sürekli olan mücadelenin seyrini, akışını ve özgün karakterini kavramak üzerinden şekillenir. Diyalektik materyalist yöntem bu akışın kavranması için elimizdeki bilimsel bir yöntemdir. Maddenin, şeylerin ve toplumsal sürecin özelliklerini kavramak maddi bir temele dayanır. Bu temeli kavramak şeyler arasındaki çelişkileri kavramaktır.

Biz devrimciliği yalın kat bir iradi tutum olarak göremeyiz. Devrimcilik iradecilik şeklinde tezahür ettiği noktada küçük-burjuva idealizmine saplanırız. Toplumsal çelişkilerin niteliğine, değişim biçimine ve karakterine uygun değil olmuş yargılarımıza saplanarak değişim ve dönüşümü sağlamaya çalışırız. Aynı şekilde olayların akışına dair çözümler yapmak ve onun doğal bir süreç şeklinde ilerlemesine el verecek ve müdahaleyi yadsıyacak bir yaklaşım da pasifizmi ve edilgenliği doğurur.

Bu iradecilikten de tehlikeli bir hastalık haline gelebilir.

Devrimci tutum yaşamın içindeki çelişkileri kavramak ve ileri olanı, devrimci olanı, doğru olanı ve esas olması gerekeni açığa çıkarıp hakim kılmaktır. Bu devrimci bir iradeyi ve adanmışlığı gerektirir. Devrimcilik salt pratik görevlerle

adlanmak değildir. Devrimci görev toplumsal çelişkilerin ve sınıf mücadelesinin yarattığı sorunlar karşısında teorik ve politik olarak donanımlı olmaktır. Hatta bu sorunlara hakim olmak ve çözüm üretecek bir yönelim içinde olmak taşın altına elini sokmak anlamına gelir. Çünkü gerçeğin bilgisine hakim olmak zorlu ve meşakkatli bir iştir. Hem pratik bir süreçtir hem de inceleme ve araştırmayı içeren bir süreçtir. Elbette gerçeği bilmek ve ona çözüm üretmek aynı zamanda korkutucu bir yan içerir. Çünkü yeni olan ve bilinmeyen bir sürecin örgütlenmesi her zaman insanı tutuculaştıracak bir potansiyeli içerir.

Devrimciler olarak bugün örgütün, sınıf mücadelesinin, toplumsal yaşamın sorunlarına odaklanan ve bıkmadan usanmadan buna çözüm üretmeye çalışan bir iddia içinde olmalıyız. İddiamız kaygılarımızla paralel gider. Unutmayalım, rahatsızlığımızı duyduğumuz şeye müdahale ederiz. Yaşanan çelişkileri bu bağlamda ele almak devrimci bir sorumluluk olmalıdır.

7. Konferans üzerine...

Politika üretme tarzımızı düzeltmek için...

1) Kitle anlayışımızı doğru kavrayalım!

Doğru politikalar üretebilmek için kitle anlayışımızı doğru kavramak son derece önemlidir. Çünkü politikalarımızın büyük çoğunluğu kitleleri taraf olmaya ve taraf olmanın gerekliliklerini yapmaya davet etmek temellidir. Böylesi bir durumda kitlelerin devrim mücadelesindeki yerini doğru kavramayarak, onların eğilimlerini, ileri, orta ve geri düzeydeki taleplerini, çelişkilerini anlamayarak, onlardan bütünüyle kopuk bir şekilde üretilen her politika anda olumlu sonuçlar doğurmuş gibi gözükse dahi toplumsal gerçeklikte bir karşılığı olmaması sebebiyle çürümeye mahkûmdur.

Bu nedenle **doğru politikaların üretilmesinin ilk şartı kitle**

anlayışımızın düzeltilmesidir.

a) Kitlelerin mücadelemizdeki rolünü doğru kavrayalım!

Kuşkusuz ki kitle anlayışımızı daha ileri bir seviyeye taşımakta yaşadığımız güçlükler YDG'yi hala bir demokratik kitle örgütü olarak anlama ve hayata geçirme sorunumuzdan ileri gelmektedir.

Mevcut tablomuzda YDG elbette, bir DKÖ niteliğiyle hareket etmede ciddi sorunlar yaşamaktadır. Ancak ne var ki bu durum "kader"imiz olamaz. Bu durumun tersine çevrilmesi görevi her daim önümüzde durmaktadır. Burada temel problemimiz de kitlelerin mücadelemizdeki rolünü doğru kavramaktan geçmektedir.

Bilindiği gibi bizler “**Devrim, kitlelerin eseri olacaktır**” genel yaklaşımını baz almaktayız. Bu genel yaklaşım örneğin bir komünist parti için kitlelerin “örgütlü ve öncü gücü” olarak formüle edilebilir. Ancak ne var ki zaten bir kitle örgütü olan hareketler için bu durum biraz daha farklı ele alınmalıdır. Bu farklılığı şu şekilde açabiliriz:

Bir komünist parti kitle örgütü olmadığı gibi kitlelerden bağımsız, bihaber bir örgüt de değildir. Kitleleri, kendi ideolojik, politik görüşleri çerçevesinde mücadeleye kazanmaya çalışır ve aktif bir biçimde bu mücadeleye katılmasını hedefler ancak kitlelerin içerisinde en öne çıkanlardan belli kriterlere uygun olanlarıyla dar-örgütsel bünyesini güçlendirmeye çalışır.

YDG gibi bir DKÖ ise gençlik kitlelerinin anti-faşist, anti-emperyalist, anti-feodal mücadelede kazanılmasını hedefler ve bu mücadeleyi sahiplenen ve bu noktada tutarlı bir hat izleyen herkesin örgütlenebileceği bir örgüttür. Gençlik kitleleri, karar alma, politika üretme vb. her sürece aktif bir biçimde katıldığı oranda kitle örgütü olma durumuna daha fazla yaklaşılabilir. Gençlik kitlelerinin mücadelemizdeki yerini buradan doğru ele almalı; eksik ve hatalı yaklaşımlarımızı düzelterek, DKÖ niteliğimizi güçlendirmeliyiz.

b) Kitlelerin eğilimlerini, çelişkilerini; ileri, geri veya orta düzeydeki taleplerini doğru kavrayalım!

Bilindiği gibi ülkemiz halk gençliği çok çeşitli (mezhepsel, ulusal, etnik vb. açıdan) bir niteliğe sahiptir. Bu nedenle halk gençliğinin eğilimleri, çelişkileri de çeşitlilik göstermektedir.

Kürt ulusu ve diğer azınlık milliyetler sorunu, kadın sorunu, emek sömürsü sorunu, Alevi inancına ve diğer azınlık inançlara mensup gençliğin sorunu ve daha bir dizi sorun eğilimlere şekil vermektedir. Bütün bunlar, birçok farklı çelişki yaratsa da bu çelişkilerin mücadelemizde nasıl bir niteliğe sahip olduğunu özellikle değerlendirilmeliyiz ve bu değerlendirmelere uygun bir hareket içerisine girmeliyiz.

YDG’ nin ağırlıklı olarak öğrenci gençlik içerisinde faaliyet yürütmesi bir biçimiyle öğrenci gençliğin kazanılmasının dönemsel öneminden beslenmekteyken bir biçimiyle de toplumsal gerçekliğe işaret etmektedir. Öğrenci gençlik mevcut niteliğiyle toplumsal muhalefetin en dinamik kesimlerindedir. Bu durum değerlendirmemiz gereken ilk konulardandır.

Bir diğer konu elbette Kürt halk gençliğine ilişkin olmalıdır. Mevcut toplumsal muhalefetin en dinamik kesimini oluşturan Kürt halkı ve ilimiz itibarıyla de Kürt halk gençliğinin eğilimleri, çelişkileri ve buradan hareketle talepleri değerlendirilmeksizin herhangi bir harekete girişmek toplumsal gerçekliği anlamamak olacaktır. Toplumsal gerçekliği kavramamanın da tarihsel hatalar anlamına geleceği bilinmektedir.

Eğilimler, çelişkiler ve talepler anlamında yukarıda bahsettiğimiz yaklaşımla genel çerçevemiz çizilecektir. Ancak bu yetmez. Politikalarımız üretilirken sorunlar “ince elenip, sık dokunmalı”dır. Örneğin bir okulda ulaşım sorununa veya yemekhane sorununa ilişkin bir politika üreteceğiz. Bu politika üretilirken, hedefleri belirlenirken o okuldaki öğrencilerin en genel haliyle meseleye yaklaşımı, talepleri, mücadele biçimlerine dair kavrayışı, sorun karşısındaki kavrayış düzeyi vb. birçok etkene başvurmalıyız. Bu etkenlere başvurabilmenin tek şartı da kitle inisiyatifini açığa çıkartacak yöntemleri

YDG gibi bir DKÖ ise gençlik kitlelerinin anti-faşist, anti-emperyalist, anti-feodal mücadelede kazanılmasını hedefler ve bu mücadeleyi sahiplenen ve bu noktada tutarlı bir hat izleyen herkesin örgütlenebileceği bir örgüttür. Gençlik kitleleri, karar alma, politika üretme vb. her sürece aktif bir biçimde katıldığı oranda kitle örgütü olma durumuna daha fazla yaklaşılabilir.

kullanmak, yeni yöntemler bulmaktır. Bu yöntemler en doğru biçimiyle bazen öz-örgütlülükler, bazen başka kulüp veya topluluklar, çeşitli toplantı veya forum benzeri etkinlikler ve kendi devrimci yaratıcılığımızla geliştirilebileceğimiz birçok farklı araçla oluşturulabilir.

Veya örneğin şovenizmi hedef tahtımıza oturttuğumuz bir politikaya ihtiyaç duyuyoruz. Bu politika, üretilirken şovenizmden birebir etkilenenlerin veya bununla birebir etkileyenlerin görüşlerinden bağımsız bir şekillenme yaratılabilir mi\ yaratılırsa ne kadar sağlıklı olabilir?

“İnce eleyip sık dokumak” olarak kodladığımız bu durum yakıcı anlamda çözümüne ihtiyaç duyduğumuz bir sorunla bazen merkezden temasta bazense dolaylı bir ilişkilene içerisinde olabilir. Ama nasıl olursa olsun kitlelerin eğilimleri, çelişkileri ekseninde hassas noktalarını yakalayan ve buradan doğru bir muhalefet yaratan ve bunu örgütlemeyi hedefleyen bir temel yaklaşımımız olmalıdır.

c) Kitlelerle “bağlarımızı” güçlendirelim!

Çok sık tartıştığımız “kitlelerin içerisinde olma” durumu kitlelerin yukarıda da bahsettiğimiz pozisyonundan ileri gelmekte ve doğru politikaların üretilmesinde diğer her etkenle doğrudan ilişkili, hepsini birbirine de bağlayan bir karaktere sahiptir.

Bu nedenle daha politik bir algı açıklığıyla kitleyle ilişkilene düzeyimizin yükseltilmesi; öğrenme, değişme-değiştirme, dönüşme-dönüştürme hedeflerine ulaşılmasının yegâne şartı bu “bağlar”ın güçlendirilmesinden geçmektedir.

Öncelikle belirtelim ki YDG, kitlelerin olduğu her yerde olmalıdır. Bu YDG'nin niteliğinden ileri gelmektedir ve en önemli sorumluluklarımızdan biridir. Bu sorumluluk, kitlelerin olduğu yerin gerici veya oldukça geri nitelikleri barındırması durumunda da değişmeyecektir.

Topluluklar, öğrenci dernekleri veya başka bunlara benzer örgütlülüklerden ve çeşitli reformist (veya devrimci) örgütlen-

melerin etkisi altında olan ya da olmayan, YDG'nin talepleri kıstasıyla geri olarak nitelendirilebileceğimiz kimi taleplerle yola çıkan gençlik kesimlerinin olduğu her yerden öğreneceğimiz çokça şey vardır olacaktır.

Böylesi bir hareketle hatta belki de “gerici\reformist” olarak nitelendirdiğimiz kimi yaklaşım veya taleplerin aslında öyle olmadığını kavrayacağız.

Ve yine böylesi bir hareketle “gerici\gerici\reformist” anlayış ve taleplere müdahale veya etki edebilmek için daha fazla olanak bulmuş olacağız.

Kitlelerle “bağlarımızı” tartışırken “**kimlik sorunu**” olarak tarif ettiğimiz soruna değinmemek olmaz. Bu sorunumuz hala oldukça derin bir şekilde varlığını sürdürmektedir. Sorunun çözümüne dair olumlu adımlar atılsa dahi bu adımlar süreklileştirilememekte ve aynı sorun kendini yeniden yeniden hissettirmektedir. Kuşkusuz bu sorun sadece “öğrenci kimliği” üzerinden tartışılmamalıdır. Mücadelesini verdiğimiz talepleri ne kadar kendi taleplerimiz olarak gördüğümüz tartışılmalıdır. Bu nedenle “kitlelerin sorunları” anlayışından uzaklaşılmalı, “sorunlarımız” anlayışı hayata geçirilmelidir.

Özetle;

İlk olarak; “YDG, kitlelerin olduğu her yerde olmalıdır” anlayışını daha fazla tartışmalı ve kendi içimizde oturtmalıyız. Ve bu çerçevede gençlik kesimlerinin düzenlediği her eylemin, etkinliğin vb. faaliyetlerin tamamen gerici bir nitelikleri olmamalı kaydıyla gözlenmesi, incelenmesi, değerlendirilmesi sağlanmalıdır.

İkinci olarak; topluluklar, öğrenci dernekleri veya sendikalar gibi öz-örgütlülüklerin içerisinde faaliyet yürütmeyi gündemimize taşımamız ve bu örgütlenmelerin durumlarına göre her alanda böylesi bir yönelimi hayata geçirmeliyiz.

Üçüncü olarak; öğrenci yurtlarına özel önem vermeli, koşullara göre yurtlarda kalmayı hedefleyen bir yönelim içerisinde olmalıyız.

Ortaya koyduğumuz politikalarımızın ne kadar doğru olduğunu düşünürsek düşünelim, onları hayata geçirmediğimiz müddetçe bu doğru politikaların pratikte hiçbir işlevi olmayacaktır.

O nedenle hedeflerimize ulaşmamız, yolun yarısı anlamına gelen doğru politikalar sorununu çözmemizle sağlanabilecek bir mesele değildir. Doğru politika üretmek can alıcı bir meseledir.

2) Araştırma\inceleme yönümüzü geliştirelim!

Mevcut sistemin bizi her zaman düşünmekten, araştırmaktan vb. uzak tutmaya çalıştığından bahsedebiliriz. Mevcut sistemin bunu yapmadaki amacının ise düşünmenin, araştırmanın ve incelemenin aslında olayları, olguları, süreçleri vb. anlamada oldukça önemli bir yere sahip olan işlevinin ortadan kaldırılması olarak özetleyebiliriz.

Politika üretmek de ancak böylesi şekillenişle yapıldığı zaman daha objektif, gerçekçi ve ilkelere uygun bir hale gelebilir. Genel geçer bilgilerle üstünkörü yapılan çalışmaların ihtiyaçlarımızı karşılayan bir politikaya dönüşmesi mümkün olmayacaktır.

Bu, genel olarak yapacağımız teorik-politik çalışmalardan beslenmek kaydıyla ama onlardan da özgün noktalara basarak şekillendirilebilir.

O nedenle araştırma ve inceleme çalışmalarının bizi tek yönlülükten uzaklaştıracağını bilmeli; politikalarımızı bu bilgiye uygun olarak çok yönlü, çelişik bakış açılarının çatışmasından doğacak araçlar olarak görmeliyiz.

3) Sorunlara takılıp kalmayalım; net politik tavırlarımızı hayata geçirelim!

“Net politik tavırlar”dan kastımız gençliğin var olan sorunlarını irdelemekten, nasıl oluyor, nasıl olmuyor ve benzerlerinden sıyrılmak olarak anlaşılmalıdır.

Elbette var olan sorunlarımız en ince ayrıntılarına kadar irdelemeli, nedenleri sonuçları net olarak ortaya konmalıdır. Ancak somut politika üretme\net politik tavırları hayata geçirme meselesi bunun daha da ötesine giden bir meseledir.

Örneğin; dergimizde yer alan esasta liselilere hitap eden “Özgür Okul” köşemize bir bakalım. Köşemiz, **Liseli YDG** faaliyetlerimizin birer aynası niteliğindedir. Uzun bir zamandır liselilerin çeşitli sorunlarını anlatmanın dışına çıkmayan köşe, yaşadığımız sorunları anlatmaktadır. Sorunlarımızı anlattıktan sonra “**eşit, parasız, bilimsel anadilde eğitim istiyoruz**” veya buna benzer bir başka cümleyle yazı bitirildiğini görüyoruz. Ama liselileri eşit olmayan, paralı, anti-bilimsel ve anadilde olmayan eğitime karşı politik bir tavır almaya çağırılmamaktadır.

Bir başka örnek;

Uzun bir zamandır “anadilde eğitim”e ilişkin yürüttüğümüz mücadelelerde ne kadar net politikalar ürettiğimize bakalım. Bu noktada sadece anadilde eğitim hakkı engellenenleri değil, bütün gençlik kesimlerini içerisine alan politik bir tavır hayata geçirmemizin gerekliliği ortadadır. Burada amaç, bu tavrın hayata geçirilmesiyle anadilde eğitim hakkımızı kazanmak değildir. Amaç bu tavrı gençlik kitlelerinin meselede duyarlılığını artırarak, politik bir tavır sergilemelerini sağlamaktır. Bunun yol ve yöntemleri, biçimleri tartışılabilir.

Elbette meseleyle ilgili olumlu örnekler de vardır:

Bilindiği gibi uzun bir zamandır Kürt ulusal sorunu temelli çeşitli biçimlerde olan tavırlar aldık. Genel seçim süreci bunun

en net göstergelerindendi. Bu tavrımız yer yer “reformizme kayma” olarak karşılansa da esasta bizim durduğumuz nokta TC’nin imha, inkâr, asimilasyon, tutuklama, katletme operasyonlarına karşı aldığımız bir politik tavrı ifade etmekteydi ve bir saflaşma karşısında safımızı en net haliyle nerden yana koyduğumuzu anlatan bir tutumdu.

Veya; TC’nin tutuklama operasyonlarına karşı gösterilen, net bir tavır olan “**ben de KCK’ liyim, kendimi ihbar ediyorum**” operasyonları kınamanın çok daha ötesinde olan bir tavır olarak anlaşılmalıdır.

Bu net politik tavırlar belirlenirken ve hayata geçirilirken elbette ilkelerimize bağlı kalmamız gerekmektedir. Ama ilkeler dışında gelişecek esneklikleri de es geçmemiz gerekmektedir.

Ayrıca bu net politik tavırların bizi takvimsel günlere sıkışıp kalmaktan kurtaracağı da bilinmelidir. 1 Mayıs’ tan, 6 Mayıs’ a, 18 Mayıs’ a, 6 Kasım’ a... yürütülen bir faaliyetle kitlelerin devrim mücadelesi için seferber olamayacağı bilinmektedir. O nedenle anın koşullarına, ihtiyaçlarına vb. etkenlere göre hayata geçirilecek olan doğru, net politikalar kabuğumuzun kırılmamasını sağlayacak, iki önemli takvimsel gün arasına sıkışıp kalmamızı da engelleyecektir.

4) Politikalar hayata geçirilmek üzere üretilir, politikalarımızı hayata geçirelim!

Ortaya koyduğumuz politikalarımızın ne kadar doğru olduğunu düşünürsek düşünelim, onları hayata geçirmediğimiz müddetçe bu doğru politikaların pratikte hiçbir işlevi olmayacaktır. O nedenle hedeflerimize ulaşmamız, yolun yarısı anlamına gelen doğru politikalar sorununu çözmemizle sağlanabilecek bir mesele değildir. Doğru politika üretmek can alıcı bir meseledir. Zira doğru politika zayıflığı ortadan kaldırmaz. Mao yoldaşın deyimiyle doğru politika hiçbir şeyin yokken her şeyi kazandırır, yanlış politika ise var olanı kaybettirebilir. Doğru politika ise kitlelere kendini daha fazla açmak ve onlardan beslenerek üretilecektir. Lenin ve Mao yoldaşlar her zaman zaafın boyutlandığı ve açmaza düşüldüğü noktada örgütü kitlelere daha açık hale getirmiş ve onların yıkıcı ve dönüştürücü eleştirilerine daha fazla açmıştır. Kitleler sağ duyusu ve keskin gözlem yeteneğiyle devrimci rotayı gösterecek bir pusula gibidir. Kitlelerin yaşamına inmek, onların çelişkilerine hakim olmak, onların ön görüş ve gözlemlerine güvenmek oldukça önemlidir. Zira onların ikna olması değişimin ve dönüşümün anahtarıdır. Hayatın akışını ve gidişatını bizzat onların sosyal koşullarından beslenerek öğrenmek mümkündür. Ussal bilgiye ulaşmak kitlelerin sosyal sorunlarına ve çelişkilerine hakim olmak ve çok yönüyle bilmele mümkün olacaktır.

Hedeflerimiz, doğru politikaların üretilerek halk gençliğinin bu politikalar çerçevesinde seferber edilmesiyle gerçekleşebilecektir. “**kitlelerden kitlelere**” olarak formüle edilen bu yönemi hayata geçirmeliyiz.

7. Konferans üzerine...

Kürt ulusal sorunu; eksiklerimiz ve görevlerimiz

TC, daha önce "kardeş" gördüğü bir ülkeyi şimdilerde katliamcı, halkına zulüm eden "Esed diktatörlüğü" olarak tanımlıyor. "İleri demokrasi" naraları atarak halkımıza zulmü, imha-inkar politikalarını, "tek dil, tek din, tek millet, tek bayrak" diyerek Kürt ulusunu ve azınlık milliyetlerini yok sayması, diktatörlük değil midir!?

Kürt Ulusal Sorunun tüm boyutlarıyla ülke gündemindeki yerini korumaktadır. Dünya gündeminde de Ortadoğu'da oluşturabileceği ya da değiştirebileceği dengeler açısından daha fazla konuşulmaktadır. Kürt ulusal sorunu gerek Türkiye ayağıyla olsun gerekse Suriye Kürdistanı meselesiyle birlikte gündemi bir hayli etkilemiş durumdadır. Dengelerin birbirini etkilediği coğrafyamızda çıkarların devreye girdiği anda sınırların egemenler için teferruat olduğunu gösteriyor gelişmeler. Suriye'de "Arap Baharı" esintisiyle birlikte başlayan ayaklanma, bugün itibariyle emperyalist efendilerin dalaş meselesine dönmüştür. ABD-AB ve Rusya-Çin bloklarının oyun sahnesine dönen Suriye meselesinde bu blokların yarıdakçıları olan ülkelerde kendi politik çıkarlarına göre saflarını belirlediler.

Elbette ki TC, ABD-AB bloğunun yanında yer alarak bu çıkar savaşında hem emperyalistlerin çıkarları noktasında hem kendi çıkarları noktasında taşeronluk görevini yerine getirmektedir. Kraldan daha çok kralcı olan TC, daha önce "kardeş" gördüğü bir ülkeyi şimdilerde katliamcı, halkına zulüm eden "Esed diktatörlüğü" olarak tanımlıyor. "İleri demokrasi" naraları atarak halkımıza zulmü, imha-inkar politikalarını, "tek dil, tek din, tek millet, tek bayrak" diyerek Kürt ulusunu ve azınlık milliyetlerini yok sayması, diktatörlük değil midir!? Mezhepsel çatışmalarının yoğunlaştırdığını göz önünde bulundurursak bunu emperyalist ve kendi çıkarları için araçlaştıran TC, "Nusayri" zulmü vb. söylemler ve pratikler sergileyerek bunu körüklüyor. Bugün ise Suriye'deki Kürt-

leri bir tehdit olarak gören Türk hâkim sınıfları "Suriye'ye Müdahale" adı altında hedeflerinden birisinin de Kürtler olduğunu ve pervasızca saldıracağını biliyoruz. Patriot füzelerinin konumlandırışının neye hizmet ettiğini görememek, oluşacak her türlü kanlı sahneye, hakların yok sayılmasına göz yummaktadır.

Özellikle Kürt ulusunun Kobani ve Afrin'de yönetimi ele geçirmesiyle birlikte başlayan süreç, Türkiye'deki dengeleri etkileme endişesiyle Türk egemenlerinde sürece ivme katma ihtiyacı yaratmıştır. Bundan sonra Türk egemenlerinin diktatörlüğünü diğer yakasına yanı Suriye Kürdistanı'na çevirdiği bayağı bir zamandır biliniyor. Suriye Kürdistanı'ndaki Kürt ulusuna karşı medya ayağında başlatılan asılsız haberlerden, çetelerin, HSO'nun saldırılarına kadar planlanan bir dizi linç kampanyası bir bütün TC'nin güdümünün etkisi altında yaratıldı. TC'ye ve efendilerine hizmet eden HSO (Hür Suriye Ordusu), egemenlerin cesaretlendirmesi ile kimi taciz saldırılarında bulunmuş ve daha sonra Türkiye sınırından Suriye'de oluşturulan özerk Kürt bölgelerine saldırtılmıştır.

"Mülteci kampı" diye tanımlanan bazı yerlerin HSO'nun eğitim kampı olduğunu biliyorduk. Ki ambulanslarla silah taşınmasının neye hizmet ettiğini de gördük. Şu soru aklımıza gelebilir ve sorulması da gereken bir sorudur: Neden Suriye'nin bir bütününe değil de sadece bir bölgesine Kürtlerin yaşadığı yerlere saldırıyor? Türk egemenleri için sorun bölgede ya-

şanan gelişmelerin Türkiye'yi etkileyeceği korkusudur. Suriye Kürdistanı'nda örgütlenen Kürtlerin Türkiye'de yaşanacak gelişmelere vesile olmasının korkusudur. Bu nedenle Türkiye kendi iç meselesi olarak görüyor. Çünkü ülkemizdeki ulusal sorunu etkileyebilecek bir pozisyonda duruyor. Keza yaz aylarında gelişen Şemzînan (Şemdinli) ve Beşabab (Beytülşebap)'taki alan hâkimiyetlikleri Türk egemenlerini köşeye sıkıştırmış gelişen politik atmosfer dengelerin nasıl da birbirini etkilediğini göstermiştir. Alan hâkimiyetini genişleten Ulusal Hareket sistemin hareket alanını kısıtlamış, ancak egemenlerden ve basınlarından tek çıt çıkmamıştır. R. T. Erdoğan **"1 metrekaresi bile onların etkisi altında değildir"** tarzı bir açıklama yaparak hem Suriye ve Suriye Kürdistanı hem de Şemzînan ve Beşabab'taki alan hâkimiyeti karşısında nasıl bir çıkmaza düştüklerini ve bu çıkmazla birlikte derme çatma asılsız sözlere yer verdiklerini gördük. Tabii ki bu süreçte yaşanan asker ölümlerinin de saklanması bunun bir sonucudur. Yaşanan gelişmeler bölgeye giden milletvekilleri ile ortaya çıkartılmış ancak egemenler köşeye sıkışmış kedi gibi hemen olanca gücüyle BDP'li milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılmasını gündeme getirmişlerdir. Şimdi ise fezleke halinde meclise sunulmaktadır.

Bir bütün bu saldırılara karşı durmak ve özeldede Abdullah Öcalan'ın tecridinin kaldırılması, ana dilde eğitim ve ana dilde savunma talebi ile tutsaklar açlık grevine başladılar. Açlık grevinin ilerleyen günlerinde onlarca hapisanede yüzlerce tutsağın da açlık grevine başlamasıyla sayı 600'ü aştı. 5 Kasım günü ise 10 bine yakın tutsağın da katılımıyla ülke gündeminin rengi değişti. Türk egemenlerinin temsilcisi Erdoğan **"içerde aç kalan yok, herkes herşeyi yiyor"** diyerek eylemleri şov olarak değerlendirmesi, görünenin de inkârı olarak, tarihe, öncelleriyle (Esat Oktay, Şevket Kazan, Hikmet Sami Türk, Mehmet Açar vb.) birlikte anılacak bir not daha bırakmış oldu. Devletin tepesindekiler benzer açıklamalar yapmış, "müdahale" tehdidinde bulunmuşlardır. Keza Silivri'de fiziki müdahalede bulunulmuş, tutsaklara B1 vitamini verilmemiştir. Tutsaklar yolladıkları mektuplarda "Doktorlar bize 'B1 vitamini veremem, kanser olursunuz.' diyorlar." demişlerdir. B1 vitamini verilmediğini belirterek, üstelik dalga geçercesine karşılık verildiği gözler önündedir.

Dışarıdaki durumda bu saldırılardan nasibini almıştır. Açlık grevini desteklemek için yapılan hemen hemen tüm eylemler saldırıyla karşılaştı. Açlık grevi yapmak için kurulan çadırlara saldırılmış, bir halkın iradesi yok sayılmıştır. Ancak **"İrademe dokunamazsın"** diyen halkımız, mitinglerle, serhildanlarla, protestolarla karşılık vermiştir. Açlık grevi 68 gün sürdürülürken Abdullah Öcalan'ın kardeşi Mehmet Öcalan'la görüşmesinde ilettiği çağrı ile A. Öcalan **"Bu eylem yerini bulmuş ve amacına ulaşmıştır. Hiçbir tereddütte kalmadan, bir an önce açlık grevine son versinler"** dedi. Tutsaklar bunu esas aldıklarını belirterek, açlık grevlerini sonlandırmışlardır. Eylemin dışarıda önemli bir hareket yarattığı, de-

Egemenler Türk halkının ve diğer azınlık milliyetlerin bilincini zehirleyen, sınıfsal ve sosyal sorunlardan uzaklaştıran şovenizmi çok etkin şekilde kullanmıştır. Suriye Kürdistanı'na da Kürtlerin statü ve özerklik mücadelesini baltalamak için egemenler hem halkımıza hem de Suriye halkına Suriye Kürtlerini düşman göstermeye çalışmaktadır.

mokrat, devrimci ve tüm yurtsever güçleri harekete geçirmiş, Öcalan'ın üzerindeki ağır, tecridi, anadil üzerindeki asimilasyoncu politikaları, uygulamaları tartışmaya açtığı, uluslararası boyutta da önemli bir yankı uyandırdığı bir gerçektir.

"Bu genel süreç ve yaşananlar 2011 yılının kış aylarında gerilla güçlerine yönelik gerçekleştirilen askeri operasyonlarla önemli darbeler alan, daha da öncesinde başlayan hala da devam eden saldırılarla demokratik alanda binlerce kadro, militan ve taraftarı tutuklanan ulusal hareket, bu sürecin hemen ardından güçlerini başarılı bir şekilde tahkim edip, gerilla alanında alan hâkimiyetine dayalı savaşı yaşama geçirecek, bu alanda devlete yönelik yaptığı hamlelerde başarı kazanmıştır." (ÖG, sayı: 47, syf: 08). Alan hakimiyeti sonrası bu süreçle birlikte önemli olanın şehirlerdeki serhildanları yükseltmek olduğu vurgulanmıştı. 68 gün süren açlık grevini de devlete yönelik bu hamlelerin bir parçası olarak düşünmek gayet mümkün. Kitleleri harekete geçiren açlık grevleri ve talepleri bu noktada da önemini koruyor. Elbette, bu açlık grevcilerinin taleplerine karşılık belli söylemler dışında tek bir somut adım atılmış olmaması gerçeğini değiştirmemekle birlikte, eylemin başarı kıstasını burayla da sınırlamadan politik kazanımı açısından değerlendirmek gerekir.

Görevlerimiz

Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etme hakkı esasına bağlı olarak ve bu hakkı unutup ötelemeden, bu şiar ve ulusal eşitlik temelinde Kürt ulusunun bütün hak ve özgürlüklerini, en nihayetinde kurtuluş mücadelesini sınıfsal devrim perspektifi ve içeriğine bağlı olarak omuzlamak- yerine getirmek durumundayız. Bunun için Kürt Ulusal Hareketi'nde gelişen demokratik talepler ve mücadelesini aktif desteklemek durumundayız. Özellikle egemenler tarafından gerçekleştirilen her saldırı şovenizm ile örtülmeye kitlelerin bilinci bulanıklaştırılmaktadır. Gelişen süreçte böyle olmuştur. Egemenler Türk halkının ve diğer azınlık milliyetlerin bilincini zehirleyen, sınıfsal ve sosyal sorunlardan uzaklaştıran şovenizmi çok etkin şekilde kullanmıştır. Suriye Kürdistanı'na da Kürtlerin statü ve özerklik mücadelesini baltalamak için egemenler hem halkımıza hem de Suriye halkına Suriye Kürtlerini düşman göstermeye çalışmaktadır. Keza ülkemizdeki Kürt ulusu da başından beri Türk egemenleri için "terörist"ti. Türk egemenle-

rinin yani komprador burjuva ve toprak ağalarının çıkarları ile halkımızın çıkarları aynıymış gibi gözükmeleri için ise şovenizm, milliyetçilik ve ırkçılık politikaları ellerindeki en büyük silah olarak kullanılmaktadır. Bu nedenle Kürt ulusuna karşı uygulanan baskı, sindirme ve katliam politikaları her zaman Türkiye Kürdistanı'nda serhildanlar ile karşılığını bulmuştur.

Ancak uygulan zulmü egemenler şoven demagojiler ile kitleleri uyutmakta var olan baskılara, Türk halkından ve diğer azınlık milliyetlerden tepki gelişmesini engellemektedir. Türk halkının bilincinin zehirlenmesi ile Türk egemenlerinin milliyetçi ve ırkçı politikalarının parçası haline getirilmektedir. Bu nedenle Türk ve Kürt halkı, emekçileri arasına düşmanlık tohumları ekilmekte sınıfsal sorunlar etrafında birleşmesinin önünde engel oluşturmaktadır. Bu sebeplerle egemenlerin her zaman pompaladığı milliyetçiliğe karşı aktif ve güçlü bir savaş açmalıyız. Kitlelerin bilincinin şovenizmden temizlenmesi için kampanyalar ve ajitasyon, propaganda çalışmaları yürütülmelidir. Yapılan ve yapılacak her saldırıya Türkiye Kürdistanı'nda dışında da etkin bir şekilde barikatlar örülmelidir.

Bu vesileyle Suriye Kürdistanı'na karşı gelişen ve geliştirilecek olan tüm saldırılara karşı aktif direniş sergilenmeli, çeşitli eylemselliklerle sokaklarda protesto edilmelidir. Keza Suriye halkına karşı dıştan geliştirilecek emperyalist saldırıya karşı halkımıza bunlar teşhir edilmeli, saldırılara karşı özde Türk hâkim sınıflarının kötü emellerini boşa düşürmek için aktif mücadele verilmelidir. Suriye Kürdistanı'na Türk egemenlerinin "ilgisinin" bu kadar "yoğun" olması şüphesiz ki Türkiye'de yaşanan gelişmelerle birebir alakalıdır. Uzun yıllardan beri devam eden ulusal mücadele, Suriye'de statü bulmasıyla beraber Türk egemenlerini korkuya düşürmektedir. Şemzînan ve Beşebab'taki alan hâkimiyeti ise Türk egemenlerini iyice köşeye sıkıştırdığı açıktır. Bundandır ki saldırılar yoğunlaşmış, Ulusal Harekete ve Kürt ulusuna karşı devlet eliyle her kanattan saldırılar gerçekleşmiştir. Gelişen süreçle beraber açlık grevleri başlamış ve sonuçlanmıştır. Açlık grevinin talepleri tarafımızca da tamamen meşru ve haklı görülmektedir. Ve bizlerin de istinasız bu taleplere destek vermesi gerekir.

Peki, Türk halkına ve diğer azınlık milliyetlere neyi propaganda edeceğiz? Ya Kürt halkına neyin propagandasını yapacağız?

Yukarıda bahsettiğimiz somut görevler ışığında Türk halkı ve azınlık milliyetlere egemenlerin yaydığı şovenizm zehrine karşı mücadele ağını örmeli, halkımız bu zehirden arındırılmalıdır. Bunun için aktif kampanyalar örülmelidir. Eğer bu gelişirse Kürt halkının var olan güvensizliği kırılabilir. Halkımız arasına egemenler tarafından ekilen düşmanlık tohumları yerini ortak mücadeleye bırakacaktır. Türk egemenleri tarafından Kürt ulusuna geliştirilen her türlü saldırıya karşı Türk halkı ve diğer azınlık milliyetler ile ulusun kendi kaderini tayin hakkının propagandası yaygın şekilde yapılmalıdır. Örneğin Kürt ulusal demokratik hakları için Kürt ulusu harekete geçmektedir. Ancak diğer toplumsal katmanlar bu noktada daha

zayıftır. Bu bağlamda şovenizmin etkisi fazladır. Bunu hedefe koyarak Kürt ulusunun özgürlüğünün kendi özgürlüğüyle doğrudan ilişkili olduğunu kavratmak gerekir. Türk halkına ve azınlık milliyetlerine oluşan taleplerin meşruluğunu haklılığını kavratmalı, bunun üzerinden mücadeleye çekilmelidir.

Peki, Türkiye Kürdistanı'nda neyin propagandası yapılmalıdır?

Elbette ki "şovenizm" in teşhirini içeren propaganda yapmamız anlamsız olacaktır. Bu nedenle var olan gerçeklikler üzerinden mücadeleyi örebiliriz. Öncelikle Kürt ulusuna kayıtsız şartsız haklarının tanınması, her türden bağımlılığın ortadan kalkması, Kürt ulusunun ulusal haklarını sınırlayacak çözümün bu sorunu ortadan kaldırmayacağını, bu bağlamda bağımlılığı sürdürecektir. Kürt halkını bilinçlendirecek, uyanık kılabilecek çalışmalar örgütlemek önemlidir. Özellikle Ulusal Harekete bu bağlamda ideolojik mücadele içinde olmayı ciddi bir görev olarak tanımlamak gerekmektedir. Zira Kürt ulusuna tam anlamıyla bir özgürlüğü sağlayacak bir paradigma söz konusu değildir.

Bunun yanında gelişen birçok sosyal ve sınıfsal çelişki bulunmaktadır. Halkımızı bu sorunlar etrafında kenetlenmemiz ve çözüm olmamız gerekmektedir. İşsizlik oranının yüksek olduğu Türkiye Kürdistanı'nda özellikle Kürt mevsimsel işçilerinden, taşeron, firma işçilerine kadar kötü şartlar altında çalışmaları, kaldıkları yerden, aldıkları paraya kadar sömürülmesi bir madde olarak karşımıza çıkıyor. Kürt halkının ucuz ücretlerle çalıştırılması bir diğer yandan ulusal kimliği nedeniyle hor görülmesi ciddi etkenler yaratıyor. T. Kürdistanı'nda daha etkili yürütülen politika, işsizlik çukuruna sürüklemektedir. Bununla birlikte hâkim sınıflar gencinden yaşlısına insanları hayat koşullarından kendisini soyutlamasına vesile olmaktadır. Bir diğer taraftan "Kentsel Dönüşüm" projesi vb. politikalarla "modernleştirilmiş" zorunlu göçle karşı karşıya bırakılıyor. 1990'larda gerçekleştirilen zorunlu göç politikası, şimdi yerini "modernleşerek" devrediyor. Bizler için bu tür kampanyalar sistemi teşhir etmek ve halkı örgütlemek yolunda atılacak bir adımdır.

Halkımıza ulaşmak için HDK önümüze araç olarak çıkıyor. Halkımıza derdimizi, bahsettiğimiz politikaları, gerçekleri anlatabileceğimiz aynı zamanda içinde örgütlenebileceğimiz, kitle örgütlerinin önemini kavrayabileceğimiz bir oluşumdur. Ciddi eksiklerimizden bir tanesi ise HDK'yu, işlevini, Türkiye Kürdistanı'ndaki pozisyonunu gerçekleştirilememiş olmamızdır. Birçok politika (örneğin Tutsak Öğrenciler Kampanyası gibi) hayata geçirilebilir. HDK bu noktada güçlü bir ses oluşturmakta önemli bir işleve sahiptir. Keza yaşanan birçok sosyal ve sınıfsal sorunlarımızda yine güçlü bir yanıt olmada ve kitleleri örgütlemeye önemli bir işleve sahiptir. Bu nedenle bu süreçten sonra HDK Türkiye Kürdistanı'nda işler bir hale getirmek önemli bir görev olarak önümüzde durmaktadır.

Gelişen serhildan süreçlerine aktif katılmamız, egemenlerce yapılan saldırılara refleks eylemler örmek acil bir görevdir.

7. Konferans üzerine...

YDG'nin kurumsallaşması

YDG halk gençliğini örgütlenme misyonuna sahiptir. Anti-empyralist, anti-faşist ve anti-feodal olan gençliğe bir örgütlenme alanı açan demokratik bir kitle örgütüdür. Kitleleri örgütlenme ve halk gençliğine önderlik edecek bir yapıya YDG, ideolojik-politik-örgütsel mekanizmasını canlı tutan bir örgütlenme şekli ile ulaşacaktır. YDG bulunmuş olduğu her alanda halk gençliğine etkide bulunabilecek bir güç haline gelebilmesi ve bunun sürekliliğini sağlayacak bir örgütlenme yapısını oluşturması, bulunmuş olduğu alanlarda düzenli ve sistemli çalışma organlarını oluşturması ile gerçekleşecektir.

20 yıllık bir geçmişi olan YDG'nin deneyimlerinden hareketle sahip olduğu programatik görüş ve görevler mevcut olsa da; kitleler üzerindeki etkisini hissettirememesi ve yine kitlelere önderlik etme sorununu çözememiş olmasının önündeki engellerden birisi de kurumsallaşamamış bir örgütsel yapıya sahip olmasıdır.

YDG'nin kitleler ile bütünleşebilmesi; halk gençliğinin mü-

cadelesine yön verecek ve bu mücadeleye önderlik edecek yapıya ulaşabilmesi için süreklilik arz eden bir örgütsel yapıya ihtiyacı vardır. YDG'nin politikalarının her alanda yaşam bulması ve kitlelerle bütünleşebilmesi için sürekliliği olan bir yapı inşa edilmelidir ki, ancak o zaman kurumsallaşmış bir örgütsel yapı kendini var edecektir.

Yerelerde YDG çalışmalarının süreklilik içerisinde gerçekleştirilmesi için toplumsal mücadele içerisinde yaşanan olaylara reflektif müdahale etme ve karşıt tepki göstermede YDG'lilerin yaşanan süreçlerde inisiyatif geliştirmeleri gerekmektedir. (örn; HDK çalışmaları-karar mekanizması)

YDG'nin her alanda sistemli bir biçimde politikalarına hayat vermesi yerellerdeki dönemsel çalışma tarzının önüne geçerek süreklilik arz eden iyi örgütlenmiş, kurumsal yapısını oluşturmuş, ideolojik-politik-örgütsel olarak sağlam bir örgütlenme yapısı geliştirecektir. Politikaların yerelerde varlığını sürekli bir biçimde sürdürebilmesi için

alanlarda kurumsallaşmış bir örgütlenme yapısının var olması gerekir. (Üniversite faaliyetlerindeki dönemsellik) Mao “önderlik konusunda doğru fikirler oluşturmak üzere kitlelerin fikirlerini almak, bunları derli toplu hale getirmek ve yeniden kitlelere gitmek, bu fikirlerde ısrar etmek ve onları derinliğine uygulamak” olarak önderliğin temel yöntemini belirtmiştir. Eğer biz kitleler içerisinde var olma ve onlara önderlik etme düşüncesine sahip isek politikalarımızda ısrarcı olup, politikalarımızı derli toplu halde halk gençliğine taşımamızdır. YDG’nin 20 yıllık bir geçmişe rağmen kitleler üzerindeki etki gücü ve önderlik sorununu halledemeyişi kurumsallaşamamış örgütsel yapısından kaynaklıdır.

YDG ideolojik-politik örgütlenmesini her yıl düzenli olarak gerçekleştirdiğimiz konferanslarda tartışılan ve bu tartışmalar sonucunda yerellerin biraraya gelerek oluşturduğu kolektifin açığa çıkarmış olduğu nitelikli fikirlerle beslenmektedir. Konferanslarımızda kolektif olarak önümüze koymuş olduğumuz görevleri bütün alanlara ulaşarak orada canlılığını koruyabilmesi önemlidir. YDG’nin merkezi olarak belirlediği politikayı yerellere taşıırken her alanın özgün koşulları çerçevesinde yön vermesi, şekillendirmesi gerekmektedir. Merkezi politikayı uygularken yerellerdeki özgün koşulları göz önünde bulundurarak dar pratiğe düşmeden yerelerde gelişecek kitlelerin muhalefetine inisiyatif geliştirerek omuz vermesi içeri-

sinde yer alarak kitleye politikamızı taşıması önemlidir. TC devletinin kendisine muhalif olan her kesime yönelik tahammülsüzlüğü ve devrimci, demokrat ve yurtseverlere karşı yürütmüş olduğu tasfiye saldırılarına göğüs gerebilme ve mücadelede ısrar edebilmek için kurumsallaşmış bir örgütsel yapı en büyük ihtiyaçtır. Burjuva tasfiyeci akımların öne sürdüğü “ideolojiler öldü, artık dönem değişti...” fikirlerine karşı sürekliliği olan bir mücadele hattının izlenmesi bir ihtiyaç ve zorunluluktur.

Uzun vadeli değil de kısa ve süreklilik arz etmeyen çalışmalar dönemselikten öteye gidememektedir. Kalıcı bir örgütlenmenin alanlara kök salabilmesinin adımlarından ilki bu çalışma tarzını süreklileştirecek olan kurumsallaşmadır. Kurumsallaşmadan kastettiğimiz dört duvar arasındaki bir yapı değildir. Örgütsel faaliyetimizi yürütürken izlemiş olduğumuz yol sürdüreceğimiz uygulamalar açısından belirli bir niteliğe, canlılığa ve sürekliliğe sahip olma kurumsallaşma için açmış olduğumuz bir yoldur.

Yükselen devrimci dalganın hemen peşinden gelen tasfiyeci karşı-devrim dalgasına yönelik YDG yeni politik durumu doğru çözümlenip, taktiklerini bu duruma göre uyarlaması gerekmektedir.

Kitleler ve devrimcilere yönelik yoğun bir ideolojik saldırı dalgası sürmektedir. Bunların ideolojik yanlarını ortaya sürekli olarak çıkarmak zorunludur. Ama bunların esas olarak kırılmasının yolu kitleler içinde etkin bir güç olma ile olacaktır.

YDG’nin çalışma tarzına yönelik mahkum edilmiş eksikliklerin tekrarını değil, gelecek için uzun ve çetin bir çalışmayı önümüze hedef olarak koymalıyız. Sürekli ideolojik-politik bir çalışma tarzı benimsenmelidir. Bu çalışma tarzını somutlayacak olursak; yerellerdeki aktif faaliyet alanlarında komisyonlar oluşturularak komisyonların düzenli toplantılar alması YDG’nin faaliyetini sistemli bir yapı kazandıracaktır. Bunun yanı sıra kitle örgütü olan YDG’nin içerisinde aktif bir biçimde faaliyet yürütmeyen fakat YDG’nin eylem ve etkinliklerine katılan, çevresinde bulunan bileşenin YDG sürecine katkı sunabilmesi için alanların ihtiyaç ve koşullarına göre geniş toplantılar almalıdır. Böylelikle YDG politikalarını geniş bir bileşenle tartışarak aktarımını gerçekleştirecektir.

YDG’nin kitle örgütü olma misyonunu gerçekleştirmesi için YDG’lilerin bulunmuş oldukları her alanda çevresindeki kitleyi harekete geçirebilme kitleye önderlik edebilme inisiyatifini geliştirmesi gerekmektedir. Ki böylelikle açığa çıkan inisiyatifleşme ile karar alma mekanizmaları gelişecektir. Bu mekanizmayı düzenli, programlı bir biçimde işlettiğimiz vakit YDG’nin demokratik kitle örgütü modeli kurumsallaşmasını gerçekleştirmiş olacaktır.

B
E
L
E
K

Em hevalê tene rêheval Hrant...¹

Katledilişinin 6. yılında...

Tarihler, her geçen yıl daha da büyürken; yaşananlar daha da uzaklaştırılmaya çalışılıyor bizden... Tarih 19 Ocak 2007. İstanbul'da, AGOS gazetesi binasının önünde bir beden düşmüş yere. Bütün tedirginliğini güvercinlere bırakarak, yüreğine nişanlanmış mermileri kardeşlik türküleri söyleyerek karşıyordu güzel insan... Ocak'ın 19'uydu ve daha onca yiğit gazetecinin kanı yerdeyken, onlarca hapishanelere tutsak edilmişken bir güzel insan daha faşizmin kanlı mermilerini bedeninde hissetmişti... Anadolu'da bir Ermeni köyünün öyküsüydü anlatılan... Hrant bir Ermeni köyünün yakılışı, yıkılışı ve de yok edilişiydi! Hrant, Ermenice bir öyküydü ve hiçbir yazar onu Türkçe'ye çevirememişti. Ermenice bu öyküyü neredeyse kimse anlayamamıştı... Ya da anlayanların "hepsi Hrant'ı, hepsi Ermeni'ydi..."

"Hrant'ın öldürülmesi gerekiyordu, öldürüldü... Hepsi bu..."

Milli duyguları "kabaran", Hrant'ın Türk halkına hakaret ettiğini, lanet okuduğunu düşünen bir "avuç" milliyetçi gencin öfke patlaması değildi bu... Belki o gençler Hrant Dink'in yargılandığı, suçlandığı yazılarının hangileri olduğunu bile bilmiyordu ve okumamıştı; ama bu katliam, Ermeni kamuoyunun ifadesiyle 1.500.000 + 1'di... Halkların kardeşliğini savunmak gibi bir sorumluluk bizim gibi ülkelerde nefes almaktan bile daha önemliken Hrant Dink bunu gerçeklere sığınarak ve aslında düzene kafa tutarak yapıyordu... Gerçeklere sığınmaktan kastımız, bir yandan Ermeni Diasporası'nın Türk düşmanlığını yeniden üretmesine engel olmak isteğiyle bir yandan da TC'nin faşist politikalarının ve Ermeni düşmanlığı ile inkârının son bulması yönlü yiğit bir yolun yolcusu olma...

Evet, Ogün Samast, Yasin Hayal, Erhan Tuncel... memleketin "azıllı" faşistleriydi, tırnaklarına kadar katildiler. Bunu, yaptıklarıyla hem efendilerine hem de halka gösterdiler. Ancak o güzel deyimle, "bebekten katil yaratan" bir sistemdi bu ve Ogün

Samastlar da bu sistemin çocuklarıydı. Yani Ogün Samast değildi yalnızca katil, katil bu devletin ta kendisiydi! Hrant'ın öldürülmesi gerekiyordu, öldürüldü... Hepsi bu... Gerisi teferruatı (!)

"Hepimiz Hrant'ız, hepimiz Ermeni'yiz!"

Vicdanını yüreğinde saklı tutabilmiş, kardeşliğe inanabilmiş ve bu ölümün herhangi bir ölüm olmadığını farkında olan yüzbinler de vardı. Hrant'ın vurulduğu andan itibaren AGOS'un sokaklarını sardılar, mobeseye ve üniformalı herhangi birine hiç gerek duymadan katili yakaladılar, yargıladılar ve cezasını kestiler... Bu ülkede katletmek artık bu kadar kolay olmasın adınaydı her şey, devlete bir artık yeterdi! Çok uzaklardan, koşarak üzerimize gelen bir öfkeydi bu. Sadece koşarken kullandığı dil değişmişti, Ermenice bağırdı bu kez... Sesi yakınlaştıkça yükseliyor, yükseldikçe kalabalıklaşıyor, kalabalıklaştıkça devleti daha da ürkütüyordu. Ürkmemesi elde miydi katil devletin! Hep güvercinler mi tedirgin olacaktı...

(Hrant'a dair..)

Malatya'da doğmuştu, Ermeni yetimhanelerde büyümüş, yetimhanelerde Ermeni çocukları için çalışmıştı. Armenak Bakır (Orhan Bakır) yoldaşla beraber TKP/ML militanı olduğu dönemlerde güzel bir ülkenin düşlerini örgütlü mücadeleyle aramış, katil devletten an be an hesap sormuştu. Örgütlü mücadeleye devam etmese de yüzünü dağlara dönmüş yoldaş Armenak aklından bir an olsun çıkmamıştı. Onurlu bir hayatı örmenin kararlılığı, gerçeklerin ulaşılması zorunluluğu ve zulmün varlığı, onun katledildiği ana kadar ki hayatını şekillendirecekti. Türkiyeli bir Ermeni olarak Ermeni sorununa, faşizme, tarihe ve de geleceğe yönelmişti Hrant. 90'lı yıllarda, orada yazdığı yazılar gerekçe gösterilerek yargılandığı AGOS gazetesini kurmuş, sayısız yazı kaleme almış, araştırmalar yapmıştı. Nice konfe-

ransta, panelde, televizyon programlarında, Ermenistan'da ve Türkiye'de, Ermeni kamuoyuna ve de Türkiye halkına halkların kardeşliği bilinciyle öyküler anlatmıştı. Türk düşmanlığının Ermeni kimliğine olan zararından, Ermeni ulusunun ulusal bilincinin kendisini bu düşmanlıktan sıyrıp, koruyarak ve asıl düşmana yönelerek gelişeceğine, kurtulacağına inandığı gibi; Türkiye'deki ulus devlet anlayışının imha, inkâr ve asimilasyoncu politikalarına karşı başta Türk ulusu içerisinde olmak üzere halklar arasındaki düşmanlığı, Ermeni fobisini yok etme çabasıydı bu... Bu çabanın eseri olarak açılan davalarda olduğu gibi, Ermeni Kimliği Üzerine adlı yazı dizisinde yaptığı "Türklüğe hakaret"i de devlet gözden kaçırmamıştı. Ve 301' elinden geleni ardına koymamaya başladı! Yazı dizisi değer anlamında iki üç kere okunması gerekirken, ne anlatılmak istendiği göz ucuyla bakılarak bile anlaşılacak kadar sadeydi. Yazının özü, başta Ermeni diasporası olmak üzere bütünlü Ermeni Ulusu'na bir seslenişti. Ulusal kimliği yaratmanın yolunu Ermenilerin kendilerine dönerek, tarihi unutmuyarak ama geleceğe yürüyerek yapabileceğini, bunun yolunun da Türk düşmanlığından kurtulmak olduğuydu. Ve cımbızlanmış haliyle her yerde dolaşan cümleler de, yazı dizisinin bütününden koparılmış, alınmak istenenin alınmasından öteye hiçbir anlam ifade etmemekteydi. Bir kere okumak yeterliydi oysa... Daha sonra Sabiha Gökçen'in Ermeni olduğu üzerine yaptığı araştırma TSK tarafından "bombalanırken"; İstanbul Valiliğine, Vali yardımcısının makamına çağrılarak kim oldukları bilinmeyen iki kişinin de katkısıyla "kulakları çekildi" Hrant'ın. Etsiz, kemiksiz, adi burjuva feodal basın da üstüne düşeni yapmaya başladı. Linç kampanyasıyla, Hrant "hedef" gösterilecekti. Hedef belliydi, katliamın "meşruluğu" sağlanıyordu. Her katliam gibi... Öyle kolay değildi yani, "koskoca" TC'nin kırmızıçizgileri vardı, bu avuç gencin öfke patlaması değil! Sonra... Sonrası bu sefer sürgün değil daha erken bir ölüm getirecekti... Hrant katledilecekti...

Katil devletin adaleti!

Roboski katliamı için söylenmişti, "Bir yıl adalet beklemek için çok uzun" diye. Hrant katledileli 6 yıl oldu, süreç uzadıkça uzuyor, adalet bekleyişi sürüyor. Ancak yukarıda da belirttiğimiz gibi yüz binler cezayı çoktan kesmişlerdi gerçek katile. Bizlere bu devletin gram adaletten, hukuktan nasiplenmediğini gösteren en önemli belirtilerden biri TC'nin AİHM'de hakkında açılan davada yaptığı savunmaydı. Hrant Dink'in durumunu Nazi lideri Kuhn'la özdeşleştiriyordu devletin temsilcileri. Cümleler şunlardı; "Dink Türklüğü aşağıladı, nefret söyleminde bulundu. Bu tür yazılar halkı tahrik eder, kamu suçu oluşturur... Dink gerçek ve yakın biçimde tehdit edilmiş olsaydı koruma için yerel makamlara başvurur ve koruma isterdi." Katliam aklanıyor, "ne yazık ki" adaletin olmayışı dünya kamuoyuna gösteriliyor, faşist bir liderle yan yana koyuluyordu Hrant. "Hrant Dink cinayetini aydınlatmak namus borcumuzdur" diyenler Hrant'ın bunu hak ettiğine getiriyorlardı meseleyi. Çünkü AİHM'de Türkiye adına yapılan savunmayı herhangi bir şehrin

barosundan atanan herhangi bir avukat yapmıyordu. Devletin ta kendisiydi orada... Geçen altı yıl içerisinde bazı kişiler hapis hanelere koyulmuş, "yargılanmış", kemik yaşları tespit edilmiş, alacakları cezada "indirimlere" gidilmiş, bazıları tahliye edilmiş ve en önemlisi kahraman edilmişti. Katliamın tanığı, sorumlusu birçok rütbeli terfi etmiş, ödüllendirilmişti.

Dönemin İstanbul Valisi Muammer Güler ve Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah en bilindik örnekler... Son dönemde en çok konuşulan ise, Mehmet Nihat Ömeroğlu'nun ombudsman olarak yani ülkenin ilk "başdenetçisi" olarak atanması olayıdır, ki bu atama da manidardır. Mehmet Nihat Ömeroğlu 18 kişilik Yargıtay kurulunda Hrant Dink'in yazdığı yazılar gerekçesiyle 301'den cezalandırılması yönünde oy kullanan 12 kişiden biriydi. Bir katliamın başlama işaretini vermişti Yargıtay. Ömeroğlu yaptığı açıklamada verdikleri karardaki kişinin Hrant olduğunu bilmediğini, ismin Fırat Dink diye geçtiğini söyledi. Sormak lazım, koskoca "Yargıtay" üyesi vereceği karardaki kişinin kim olduğunu bilmiyor mu? Bilmese bile isme göre mi yoksa gerçekten yazıda 301'e aykırı bir şey olup olmadığına, "Türklüğe" hakaret olup olmadığına göre mi karar veriyor? Yoksa söz konusu yazıyı okumamış mıydı Mehmet Nihat Ömeroğlu? Nasıl bir sahtekârlığın, ikiyüzlülüğün, insanlıktan yokluğun göstergesidir ki bu?

Bizler hesabın daha Hrant vurulduğu anda sokakları dolduran yüzbinler tarafından sorulduğu ve sorulmaya devam edildiği bilinciyle "adalet" beklemiyoruz. Biliyoruz ki katil kendisini yargılayamaz! Hrant öldürüldüğü günden bu yana sokaklarda infaz edilen insanların haddi hesabı yok. Yüzlerce insan bu zaman diliminde katledildi. Yani tek bir olaydan ibaret değildi Hrant'ın katledilişi, bir bütünün parçasıydı...

1 Yıldız Hrant, biz senin dostunuz. (Kürtçe bir türküden.)

Իմ
եղբայր
Հրանտը!

“Kardeşimsin Hrant!”

www.partizanarsiv.net

CIWANÊN DEMOKRATÊN NÛ

Kovara mehane a siyasî bo ciwanan * Hejmar 173 * Çile 2013 * Fiyet: 2 TL

* ISSN: 1302-7506

**Parti ve Devrim
Şehitleri
Yolumuzu
Aydınlatıyor**

www.partizanarsiv.net